

容疑者 X の献身

ปกขาว
ซ่อนตาย

รักแท้ไร้เงื่อนไขจากชาตกร
เมื่อคณิตคิดปมผูกเงื่อนลวงตา

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อิศเรศ ทองปัสโลว์ แปลา

容疑者 X の献身

แปลโดย
ชอนต่าย

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
อัครเศ ทงบัสโฌว์ แปลา

จากใจสำนักพิมพ์

“กลลวงซ่อนตาย” ผลงานสืบสวนดราม่าสุดตราตรึงที่สร้างปรากฏการณ์แห่งความประทับใจ การันตีด้วยรางวัล Naoki Award ครั้งที่ 134 ในปี 2005 และรางวัลอื่นๆ อีกมากมาย

เล่มที่ผู้อ่านกำลังทอดสายตาคู่นี้ เป็นกลลวงซ่อนตาย ฉบับฉลองยอดชาย 100 ล้านเล่มในญี่ปุ่น จากนักเขียนสุดอัจฉริยะอาจารย์อิงาชิโนะ เคโจะ และขอแสดงความคารวะกับนักเขียนคุณภาพแห่งวงการวรรณกรรมญี่ปุ่นตรงนี้

กลลวงซ่อนตาย เป็นเรื่องราวที่เมื่ออ่านแล้ว ต้องตั้งคำถาม นิยามความรัก เป็นแบบไหนกันแน่ ความรู้สึกอันบริสุทธิ์นี้เป็นเกาะปกปิดความผิดได้เสียหรือ? แต่ความจริงชวนหวั่นไหว เมื่อทำผิดคงยากที่จะมีสูตรลัดไม่รับผิด ในที่สุดเหนือฟ้ายังมีฟ้า

ความสุขและความท้าทายได้เริ่มขึ้นอีกครั้งเมื่อเกิดคดีฆาตกรรมศพนิรนามที่ทำให้นักฟิสิกส์แห่งห้องวิจัยหมายเลข 13 ต้องออกโรงแก้โจทย์ที่สร้างขึ้นด้วยอัจฉริยะคณิตศาสตร์ สูตรคำนวณจะแก้ด้วยหลักการวิทยาศาสตร์ได้อย่างไร เจ็ดเดือนแต่ลงตัว ปีบคั้นแต่เอาใจช่วย กลลวงที่สร้างขึ้นในครั้งนี้จะปิดฉากลงอย่างไร บทสรุปคงไม่เจ็บปวดเป็นการตอบแทนใช่หรือไม่

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น ขอส่งกระดาดะคำตอบให้ผู้อ่านทุกท่านไขโจทย์แห่งความจริงคลายเงื่อนที่ลวงตานี้ให้สำเร็จ และปักกุหลาบแดงรักแท้ที่หัวใจฆาตกรด้วยกัน

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

หลังจากที่หันมาทำงานแปลนวนิยายและวรรณกรรมเป็นหลัก ผู้แปลก็มีโอกาสได้แปลงานของอ.สิงาชิโนะ เคโงะอยู่หลายเรื่องด้วยกัน ตั้งแต่เรื่อง “ปริศนาฆาตกรรมฝนดาวตก” เป็นเรื่องแรก หลังจากนั้นก็มีเรื่อง “ตายวันแดง”, “ปานทรา” และได้มีโอกาสเป็นบก.เล่มให้กับนิยายเรื่อง “บ้านดับจิต” ซึ่งเป็นของนักเขียนท่านเดียวกัน

ในการแปลงานของอ.เคโงะนั้น เป็นการแปลที่สนุกสนานและสิ้นเปลืองสำหรับผู้แปล ด้วยสไตล์การเขียนของท่านที่เป็นแบบตะวันตก และเป็นกึ่งๆ การเขียนบทภาพยนตร์ จึงช่วยให้เห็นภาพได้ชัดเจนและถ่ายทอดออกมาได้อย่างราบรื่น

ในฉบับแปลนั้น อาจจะมีศัพท์ภาษาไทยบางคำที่ผู้แปลใช้ ซึ่งผู้อ่านอาจจะไม่คุ้นเคย ในการแปลนวนิยายนั้น การตระหนักในความแตกต่างด้านภาษาก็เป็นสิ่งสำคัญ ภาษาญี่ปุ่นนั้นจะมีคำศัพท์ที่ใช้โดยทั่วไปค่อนข้างจะจำกัด คำศัพท์แต่ละคำจึงค่อนข้างจะถูกใช้ครอบคลุมความหมาย อารมณ์ หรือบริบทค่อนข้างจะกว้าง ขณะที่ภาษาไทยนั้นเป็นภาษาคำโดดซึ่งการประกอบคำสามารถทำได้ง่ายกว่า ในวงการวรรณกรรมนั้น เราจึงมีคำศัพท์ที่ค่อนข้างจะหลากหลายและตรงตัวตามความหมายหรือตามอารมณ์ของศัพท์นั้นๆ ให้เลือกใช้

แต่หลายปีที่ผ่านมา นั้น คำศัพท์ไทยที่ถูกใช้ในการเขียนการแปลค่อนข้างจะถูกจำกัดลง มีคำศัพท์และสำนวนไทยจำนวนมากที่หายไปจากความคุ้นเคยของนักอ่าน ทำให้การสื่ออารมณ์จากต่างภาษาทำได้ไม่สุด หนึ่งในสิ่งที่ผู้แปลพยายามทำอยู่ก็คือค่อยๆ แนะนำคำศัพท์และสำนวนเหล่านั้นกลับมาอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ทางภาษา แต่หากมีศัพท์หรือสำนวนใดที่ผู้อ่านไม่ทราบหรือไม่เข้าใจก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ในการแปลนิยายเรื่องนี้ ผู้แปลใช้สไตล์แปลแบบ “แปลและเรียบเรียง” เพื่อดึงอารมณ์ของเรื่องให้ออกมาได้เต็มที่และเพื่อความสิ้นเปลืองในการอ่านหวังใจว่าจะสามารถสร้างความเพลิดเพลินและความบันเทิงให้ได้อย่างที่ควรจะเป็น ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

เจ็ดโมงเช้าสามสิบห้านาที อิชิงามิออกจากอะพาร์ตเมนต์เช่นเคย
แม้ย่างเข้าเดือนมีนาคมแล้ว แต่สายลมยังคงหนาวเหน็บ เขาหลุบ
คางใต้ผ้าพันคอพลาซงออกเดิน ก่อนจะออกไปยังถนนก็เหลือบมอง
ที่จุดจักรยานแวนหนึ่ง ตรงนั้นมีจักรยานจอดเรียงรายหลายคัน แต่ไม่มี
จักรยานคันสีเขียวที่ใจเขาพะวงถึงอยู่

เดินลงใต้ประมาดยี่สิบเมตร ก็จะออกไปถึงถนนใหญ่ คือถนนชินโ
ฮาชิ และหากเลี้ยวซ้ายไปทิศตะวันออก ก็จะมุ่งหน้าไปเขตเอโดงาวะ แต่
ถ้าไปทิศตะวันตก จะออกไปยังนิฮมบาชิ ก่อนถึงนิฮมบาชิ มีแม่น้ำสึมิตะ
ไหลผ่าน และสะพานที่ข้ามแม่น้ำนี้ก็คือสะพานชินโฮาชินั่นเอง

ถ้าเดินดังตรงลงไปทางใต้จะเป็นเส้นทางไปที่ทำงานของอิชิงามิซึ่ง
สั้นที่สุด เพียงเดินไปไม่กี่ร้อยเมตรก็จะไหลไปเจอสวนสาธารณะคิโยสึมิ และ
โรงเรียนเอกชนที่อยู่ด้านหน้าสวนนั้นก็คือที่ทำงานของครูสอนคณิตศาสตร์
อย่างเขานั่นเอง

พออิชิงามิเห็นไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีแดง เขาก็เลี้ยวขวา มุ่งหน้าไป
สะพานชินโฮาชิ สายลมพัดเสื้อโค้ตกระพือพับพับ เขาล้วงมือทั้งสองลง
ในกระเป๋าเสื้อ ไหมตัวไปข้างหน้า ส่งแรงยันไปที่เท้า

เมฆหนาปกคลุมท้องฟ้า แม่น้ำสึมิตะสะท้อนสีสนั่นนั้นจนดูราวกับ
ชุนไปด้วย เรือลำเล็กแล่นขึ้นไปต้นน้ำ อิชิงามิเหม่อมองภาพนั้นพลางเดิน
ข้ามสะพานชินโฮาชิ

พอข้ามสะพานไปแล้ว เขาก็เดินลงบันไดที่อยู่เลยตีนสะพานลงไป แล้วลอดใต้สะพาน ออกเดินเลียบบแม่น้ำสีมิดะ สองฟากฝั่งแม่น้ำมีทางเดินเล่น อย่างไรก็ดีครอบครัวหรือคู่รักที่พากันมาเดินเล่นหย่อนใจนั้น แทบไม่มีใครเดินเลยขึ้นไปจากสะพานคิโยสึบาชิที่อยู่ถัดจากนี้จนมาถึงใกล้ๆ สะพานชินโอบาชิเลยแม้ในวันหยุด หากลองเดินมาถึงจุดนี้ก็จะได้เข้าใจได้ทันทีว่า สาเหตุเพราะแถบนี้มีที่อยู่อาศัยซึ่งคลุมด้วยผ้าพลาสติกสีน้ำเงินของพวกคนไร้บ้านตั้งเรียงรายเป็นแถว อาจเป็นได้ว่ามีทางด่วนตัดผ่านเหนือหัว ที่ตรงนี้จึงเหมาะจะใช้อาศัยหลบลมฝน หลักฐานคือฝั่งตรงกันข้ามของแม่น้ำนั้นไม่มีกระต๊อบอยู่เลยแม้แต่หลังเดียว แต่แน่นอนว่าอาจมีปัจจัยอื่นร่วมด้วย เช่น การที่พวกเขาอยู่รวมตัวกันจะเป็นประโยชน์มากกว่า

อิซิงามิเดินทอดน่องผ่านหน้ากระต๊อบสี่ฟ้าไป กระต๊อบพวกนั้นสูงอย่างมากแค่เท่าตัวคน บางหลังก็สูงแค่เอว จนน่าจะเรียกว่ากล่องมากกว่ากระต๊อบ แต่คงเพียงพอแล้วถ้าแค่อาศัยซุกหัวนอน ใกล้ๆ กับกระต๊อบหรือกล่องเหล่านั้นมีที่ตากผ้าแขวนไว้ราวกับนัดกันไว้ บ่งบอกว่าที่นั่นแหละคือพื้นที่เพื่อใช้ชีวิต

ชายคนหนึ่งยืนพิงราวกันที่สร้างไว้ตรงทำนบกั้นน้ำ เขากำลังแปร่งฟัน อิซิงามิเคยเห็นหน้าเขาบ่อยๆ อายุน่าจะเกินหกสิบ ผมมีหงอกขาวแซมรอบไว้ด้านหลัง ชายคนนี้น่าจะไม่คิดจะทำงานกระมัง เพราะหากคิดจะหางานทำอะไรก็ สายโด่งปานนี้แล้วคงไม่มีหัวเอื้อระเหยอย่างนี้หรอก สำนักงานจัดหางานเริ่มต้นวันกันตั้งแต่เช้า แต่เขาก็ไม่คิดจะไป ต่อให้มีใครแนะนำงานให้ ถ้าเจ้าตัวยังไว้ผมยาวตามใจชอบแบบนี้ คงไม่ได้ไปแม้กระทั่งสัมภาษณ์หรอก แต่ก็นั่นแหละ อายุเท่านี้แล้ว โอกาสที่จะมีใครแนะนำงานให้คงแทบเป็นศูนย์เช่นกัน

ใกล้ๆ กับรั้วนอนตรงนั้น มีชายคนหนึ่งบุบกระป๋องจำนวนมากอยู่ อิซิงามิเห็นภาพนี้มาหลายต่อหลายครั้ง จึงได้แอบตั้งฉายาให้เขาว่า

‘มนุษย์กระป๋อง’ อายุน่าจะราวห้าสิบปี กระป๋องที่วางอยู่รอบตัวถูกจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ ทั้งเจ้าตัวยังมีจักรยานอีกต่างหาก คงใช้เพื่อเพิ่มความคล่องตัว เวลาออกไปเก็บรวบรวมกระป๋องเป็นแน่ ดูจากตำแหน่งซึ่งอยู่ริมสุดของชุมชนแถมยังอยู่เกือบในสุด น่าจะเป็นที่นั่งพิเศษของชุมชนคนไร้บ้านนี้ อิชิงามิจึงเล็งว่า ‘มนุษย์กระป๋อง’ คงเป็นรุ่นใหญ่ของคนกลุ่มนี้

เลยไปเล็กน้อยจากเขตที่พักอาศัยผ้าพลาสติกสีน้ำเงิน มีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงม้านั่ง สวมเสื้อโค้ดซึ่งเดิมทีน่าจะเป็นสีเบจแต่กระดำนกระดางจนเกือบเป็นสีเทา ได้เสื้อโค้ดเขาสวมเสื้อแจ็กเก็ต และข้างใต้นั้นเป็นเสื้อเชิ้ตทำงาน อิชิงามิเดาว่าเขาน่าจะพกเนกไทใส่ไว้ในกระเป๋าสีเสื้อโค้ด อิชิงามิตั้งชื่อเขาในใจว่า ‘นายช่าง’ เพราะเมื่อวันก่อนเห็นเจ้าตัวนั่งอ่านนิตยสารอุตสาหกรรมอยู่ เขาตัดผมสั้นแถมยังโกนหนวด แสดงว่า ‘นายช่าง’ คงยังไม่เลิกล้มที่จะหาทางกลับเข้าทำงานใหม่ วันนี้อาจคิดจะไปสำนักงานจัดหางาน แต่ก็คงหางานไม่ได้หรอก ถ้าเขาอยากหางานจริงๆ จะต้องหึงศักดิ์ศรีให้ได้เสียก่อน อิชิงามิเพิ่งเคยเห็น ‘นายช่าง’ ประมาณสัปดาห์ก่อน เขาน่าจะยังไม่คุ้นเคยกับชีวิตที่นี่ ปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตในเต็นท์สีน้ำเงินไม่ได้ ถึงได้มานั่งจ่อมอยู่ตรงนี้ ไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรกับชีวิตคนไร้บ้านดี

อิชิงามิเดินเลียบบแม่น้ำสีมึนตะต๋อไป ขณะใกล้จะถึงสะพานคิโยสึบาชิ เขาเจอหญิงชราคนหนึ่งสูงชันขมิดำชุนสามตัวเดินเล่นผ่านมา พวกมันสวมปลอกคอสีแดง ฟ้ำ และชมพู พอเข้าไปใกล้ หล่อนก็สังเกตเห็นอิชิงามิจึงส่งยิ้มและโค้งให้เบาๆ เขาก็โค้งกลับ

“อรุณสวัสดิ์ครับ” เขาเป็นฝ่ายทักขึ้นก่อน

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ เข้านี้ก็หนาวนะคะ”

“ใช่เลยครับ” เขานิ่งหน้าขณะที่เดินผ่านด้านข้างสุภาพสตรีชราไป หล่อนทักว่า “ไปตีมาตีนะคะ ดูแลตัวเองด้วย” ซึ่งเขาตอบรับว่า “ครับ” พลางพยักหน้าแรง

เขาเคยเห็นหล่อนหัวถุงของร้านสะดวกซื้อ ในถุงดูเหมือนจะมี แชนดิวิช คงเป็นมือเช้า อิชิงามิจึงฟันธงว่าหล่อนน่าจะอยู่คนเดียว คงอาศัยอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ ก่อนหน้านี้อีกก็เคยเห็นหล่อนสวมรองเท้าแตะออกมา ถ้าสวมรองเท้าแตะก็คงขับรถไม่ได้ ไม่มีคูชีวิต อาศัยอยู่กับสุนัขสามตัวที่แมนชั่นใกล้ๆ แถมยังเป็นห้องที่ค่อนข้างกว้างเสียด้วย จึงเลี้ยงสุนัขได้ถึงสามตัว และเพราะมีเจ้าสุนัขสามตัวนี้แหละ หล่อนจึงไม่อาจย้ายไปห้องอื่นที่เล็กกว่าได้ แม้จะผ่อนห้องหมดแล้ว แต่ยังคงจ่ายค่าส่วนกลางอยู่ จึงจำเป็นต้องใช้ชีวิตอย่างกระเหม็ดกระแหม่ หน้าหนาวนี้หล่อนไม่ได้ไปร้านเสริมสวย และก็ไม่ได้ย้อมผมแล้วด้วย

อิชิงามิก้าวขึ้นบันไดก่อนถึงสะพานคิโยสึบาชิ ถ้าจะไปโรงเรียนก็ต้องข้ามสะพานตรงนี้ ทว่าเขากลับเดินไปทางตรงกันข้าม

มีป้ายร้านชื่อ ‘เบ็นเท็นเท’ หันเข้าหาถนน ที่นั่นเป็นร้านขายข้าวกล่องเล็กๆ อิชิงามิเปิดประตูกระจกออก

“อรุณสวัสดิ์คะ เชิญคะ” เสียงคุ่นหูและเป็นเสียงที่ทำให้เขารู้สึกสดชื่นได้เสมอดังลอยมาจากอีกฟากของเคาน์เตอร์ ฮานาโอกะ ยาสึโกะ ซึ่งสวมหมวกสีขาวกำลังส่งยิ้มมา

ในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่น ยิ่งทำให้เขารู้สึกปลื้มปิติไปอีกชั้น

“อ้อ ขอข้าวกล่องตามใจเซฟ...”

“คะ ข้าวกล่องตามใจเซฟที่หนึ่งนะคะ ขอบคุณที่อุดหนุนคะ”

หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงร่าเริง แต่อิชิงามิไม่รู้ว่าหล่อนมีสีหน้าเช่นไร เพราะมัวแต่ก้มมองกระเป๋าเงินจึงเห็นหน้าหล่อนไม่ถนัด อุดสำหรับอยู่ใกล้ๆ กันทั้งที ใจหนึ่งก็อยากชวนคุยเรื่องอื่นๆ นอกเหนือจากการสั่งข้าวกล่อง แต่ก็นึกหัวเรื่องไม่ออกสักอย่าง

จนกระทั่งตอนจ่ายค่าอาหาร ถึงได้ลองเอ่ยปากพิมพ์ว่า “หนาวจังนะครับ” แต่เสียงของเขากลับถูกเสียงเปิดประตูของลูกค้าคนถัดไปกลบไปเสีย และดูเหมือนความสนใจของยาสึโกะก็เบนไปอยู่ที่นั่นแทน

อิชิงามิถือข้าวกล่องออกมาจากร้าน และคราวนี้จึงได้มุ่งหน้าไปยังสะพานคิโยสึบาชิจริงๆ เสียที่ ต้นเหตุที่เราเดินอ้อมมาตั้งไกลคือร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ นี่เอง

เมื่อเลยเวลาเดินทางไปทำงานในช่วงเช้า ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ก็เริ่มจะว่าง เห็นว่าไม่มีลูกค้าเข้าร้าน แต่ในความเป็นจริงหลังร้านต้องเริ่มเตรียมของสำหรับช่วงกลางวัน เพราะมีบริษัทหลายแห่งที่ผูกปิ่นโตกับที่ร้าน ซึ่งต้องเร่งส่งอาหารให้ทันพักเที่ยง ช่วงที่ไม่มีลูกค้ายาสึโกะจึงต้องเข้าไปช่วยงานในครัวด้วย

ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ประกอบด้วยสต๊าฟสี่คนรวมยาสึโกะ ผู้รับหน้าที่ประกอบอาหารและเป็นเจ้าของร้านคือโยเนซาวะและซาโยโกะซึ่งเป็นภรรยา งานส่งอาหารเป็นของคาเนโกะที่เป็นพนักงานพาร์ตไทม์ งานขายของหน้าร้านส่วนใหญ่จึงถูกมอบหมายให้กับยาสึโกะคนเดียว

ก่อนมาทำงานนี้ ยาสึโกะเคยทำงานที่ไนต์คลับในเมืองคินชิโจ ส่วนโยเนซาวะเป็นหนึ่งในลูกค้าที่แวะเวียนไปเที่ยวที่นั่นอยู่บ่อยครั้ง กว่ายาสึโกะจะรู้ว่าซาโยโกะที่ถูกจ้างให้เป็นมาฆ่าของร้านนั้นเป็นภรรยาเขา ก็ตอนที่ยาสึโกะกำลังจะลาออกจากร้านแล้ว โดยรู้จากปากของเจ้าตัวซาโยโกะเอง

พวกลูกค้าพากันซุบซิบกันว่า “มาฆ่าร้านเหล้ากลายเป็นเมียเจ้าของร้านขายข้าวกล่องนี่ ชีวิตคนเราเป็นอะไรที่คาดไม่ถึงจริงๆ แฮะ” แต่จากที่ซาโยโกะเล่าให้ฟัง พวกหล่อนสองผู้เมียฝันอยากจะมีร้านขายข้าวกล่องมานานแล้ว หล่อนจึงต้องไปทำงานที่ร้านเหล้าเพื่อทำฝันให้เป็นจริงนี่แหละ

พอร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ เปิด ยาสึโกะก็มาดูแลเป็นครั้งคราว กิจการของร้านดูเหมือนไปได้ดี ผ่านไปปีเต็มๆ หลังจากเปิดร้าน หล่อนจึงถูกขอร้องให้มาช่วยงาน เพราะการทำร้านกันแค่สองคนผู้เมียดูเหมือนจะหนักเกินไปหน่อยทั้งด้านร่างกายและด้านรูปธรรมอื่นๆ

“ยาตีโกะ ใช่ว่าเธอจะทำงานบริการได้ตลอดไป มิซาโตะจังกิโตะ แล้วด้วย อีกไม่นานเขาจะเก็บเรื่องที่คุณแม่ทำงานโฮสเทลไปเป็นปมด้วย เองนา”

พูดแบบนี้จะหาว่าฉันจู้จี้จ้านก็ช่างเถอะ ซาโยโกะเสริม

มิซาโตะเป็นลูกสาวคนเดียวของยาตีโกะ เธอไม่มีพ่อ เพราะยาตีโกะ หย่ากับสามีเมื่อห้าปีก่อน ต่อให้ซาโยโกะไม่บอก ยาตีโกะเองก็คิดว่าตัวเองว่าปล่อยไว้แบบนี้ไม่ได้ เรื่องของมิซาโตะก็ด้วย หากคิดถึงอายุของตัวเอง แล้วก็ยากที่จะคิดว่าทางคลับจะยอมจ้างต่อไปเรื่อยๆ

สุดท้าย หล่อนครุ่นคิดเพียงวันเดียวก็ได้ข้อสรุป ทางคลับก็ไม่ได้รับเอาไว้ บอกเพียงว่า โชคดีจริงนะ หล่อนจึงรับรู้ได้ว่าคนรอบข้างต่างก็กังวล กับปลายทางชีวิตของโฮสเทลสูงวัยอยู่เหมือนกัน

หล่อนอาศัยจังหวะที่มีมิซาโตะกำลังจะขึ้นชั้นมัธยมต้นในฤดูใบไม้ผลิ ปีที่แล้ว ย้ายมายังอะพาร์ตเมนต์ที่อยู่ปัจจุบัน เพราะห้องที่เคยพักอาศัย อยู่ไกลจากร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ไปหน่อย และต้องเริ่มงานตั้งแต่เช้าตรู่ต่าง จากที่เคย ตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า พอหกโมงครึ่งก็ขึ้นจักรยานคันสี่ล้อออกจาก อะพาร์ตเมนต์

“ครูสอนมัธยมปลายคนนั้นนะ เข้านี้ก็มาอีกหรือเปล่า” ซาโยโกะ ร้องถามขณะพักกันอยู่

“มาแล้วนะสิ เขามาทุกวันไม่ใช่หรอ”

พอยาตีโกะตอบ ซาโยโกะก็หันไปยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับสามี

“อะไรกัน พิลึกกันไปละ”

“แหม ไม่ได้มีดีลับลมคมในอะไรหรอก เราเพิ่งคุยกันเมื่อวานนี้เอง ว่า ตาครูคนนั้นนะ แอบชอบเธออยู่หรือเปล่า”

“เอ้” ยาตีโกะผงะ ยกถ้วยน้ำชาค้าง

“อ้าว ก็เมื่อวานเธอลาหยุดใช่ไหมล่ะ แล้วครูคนนั้นนะ เขาก็ไม่ยก

มา ทั้งที่ปกติมาทุกวัน แต่ดันไม่มาเฉพาะวันที่เธอไม่อยู่ ไม่คิดว่ามันแปลก บ้างหรือไง”

“ไอ้เรื่องแบบนี้เนอะ บังเอิญมากกว่ามั้ง”

“แบบนี้เนอะ ไม่น่าบังเอิญแล้วละมั้ง...เนอะ” ซาโยโกะหันไปขอความเห็นชอบจากสามี

โยเนซาวะยิ้มพลางพยักหน้ารับ

“จากที่ยายนี่บอก เขาทำแบบนี้มาตลอดเลย วันไหนที่ยาสึโกะจะหยุด คุณคนนั้นจะไม่มาซื้อข้าวกล่อง ฉันก็ตงิดๆ มาตั้งแต่ก่อนหน้านี้อแล้ว มาแน่ใจเอาเมื่อวานนี่เอง”

“นอกจากวันหยุดประจำแล้ว ฉันยังลาหยุดเป็นครั้งเป็นคราวด้วยนะ ไม่ได้เจาะจงวันเสียหน่อย”

“ถึงได้ยื่นำสงสัยเข้าไปใหญ่ไง คุณคนนั้นเนอะ อยู่บ้านใกล้ๆ กันไม่ใช่หรือ เขาน่าจะแอบดูตอนที่เธอออกมาทำงาน เพื่อให้แน่ใจว่าเธอหยุดหรือเปล่าไง”

“เอ๋ แต่ตอนออกจากบ้านไม่เคยเจอกันเลยนะ”

“น่าจะแอบดูจากทางไหนสักแห่งนะแหละ อย่างทางหน้าต่างเงี้ย”

“ดูทางหน้าต่างไม่น่าเห็นนะฉันว่า”

“แหม ไม่เห็นเป็นไรเลย ถ้าเขามีใจจริงๆ ละก็ เตี้ยวคงทักทายมาเองนะแหละ เขาเป็นว่าสำหรับพวกเรา ได้ลูกค้าประจำมาคนหนึ่งเพราะยาสึโกะจังนี่แหละ ถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี จะว่าไปก็สมกับเป็นตัวเรียกแขกจากคินชิโงะเลยนะเนี่ย” โยเนซาวะสรุปเอาดีๆ

ยาสึโกะยิ้มเจื่อนๆ ยกถ้วยขึ้นดื่มชาที่เหลือจนเกลี้ยง พลางนึกถึงเรื่องของคุณคนที่พูดถึงกันอยู่

ชื่อสกุลเขาคืออิชิมิยามิ หล่อนเคยไปทักทายในคืนที่ย้ายบ้านมา และก็ได้รู้ในตอนนั้นว่าเขาเป็นครูสอนชั้นมัธยมปลาย เป็นชายร่างอ้วนเตี้ย หน้า

กลมๆ ใหญ่ๆ ตาที่ๆ เหมือนเส้นด้าย แถมผมสั้นและบางจึงคล้ายคนวัยใกล้ห้าสิบ แต่อายุจริงน่าจะอ่อนกว่านั้น ดูเหมือนเขาไม่ใส่ใจการแต่งเนื้อแต่งตัวนัก จึงใส่เสื้อผ้าแบบเดิมๆ ตลอด หน้าหนาวนี้เขามักสวมเสื้อสเวตเตอร์สีน้ำตาล แล้วสวมเสื้อโค้ททับอีกที ซึ่งเป็นชุดที่สวมตอนมาซื้อข้าวกล่อง แต่กระนั้นดูเหมือนเจ้าตัวก็ไม่ละเลยเรื่องการซักผ้า เพราะบางครั้งเห็นเสื้อผ้าซักตากอยู่บนระเบียงเล็กๆ ดูเหมือนเขาจะโสด และยาสีโกะก็คิดว่าเขาน่าจะไม่เคยผ่านการแต่งงานมาเลย

แม้ได้ฟังว่าครูคนนั้นมีใจให้ตัวเอง แต่ยาสีโกะไม่ได้ตื่นเต้นแต่อย่างใด เพราะสำหรับหล่อน แม้จะรับรู้ถึงการมีตัวตนอยู่ของเขา แต่ก็ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษ ไม่ต่างจากรอยรัวบนผนังอะพาร์ตเมนต์ และเพราะตนมีความเชื่อฝังหัวว่าไม่จำเป็นต้องไปสนใจอะไรอีก

ถ้าเจอหน้าก็แค่ทักทาย เคยปรึกษาเรื่องดูแลส่วนกลางของอะพาร์ตเมนต์กันบ้าง แต่ยาสีโกะแทบไม่รู้เรื่องอะไรของเขาเลย ถึงขั้นที่เพิ่งรู้ไม่นานนี้ว่าเขาเป็นครูสอนคณิตศาสตร์ เพราะบังเอิญไปเห็นกองเอกสารวิชาคณิตศาสตร์เก่าๆ มัดด้วยเชือกวางไว้ที่หน้าประตู

ถ้าเขาไม่มาชวนออกแดดก็ดีหรอก ยาสีโกะคิด และแอบยิ้มแห้งทันที ถ้าเกิดถูกคนท่าทางห้วนแบบนั้นชวนออกแดดละก็ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะดีสีหน้าแบบไหนคุยด้วยดี

เวลาก่อนเที่ยงงานก็ยุ่งขึ้นอีกครั้งอย่างที่เคย จะไปฟឹทสุดตอนเลยเที่ยงตรง แล้วก็ซาลงอีกทีตอนบ่ายโมง ซึ่งเป็นรูปแบบนี้อยู่เสมอ

ขณะที่ยาสีโกะเปลี่ยนม้วนกระดาษที่เครื่องคิดเงิน ประตูกระจกก็เปิดออก มีใครบางคนเข้ามา หล่อนร้องทัก “เซียวะคะ” พลางหันไปมองหน้าลูกค้า แล้วก็ต้องตัวแข็งค้างทันที ตาเบิกกว้าง เสียใจไม่หลุดออกจากปาก “ท่าทางสบายดีนี่” ชายคนนั้นส่งยิ้มให้ แต่ดวงตานั้นขุ่นมัวดำมืดมิด “คุณ...มาที่นี่ได้ไง”

“ไม่เห็นต้องตกอกตกใจขนาดนี้เลยนี่นา กะอีแค้ที่อยู่ของเมียเก่า นะ ถ้าฉันอยากหาเมื่อไหร่ก็หาเจอ” ชายคนนั้นล้วงสองมือในกระเป๋าเสื้อ จัมเปอร์สีกรมท่า เหลียวมองไปรอบๆ ร้าน เหมือนกำลังสอดสายสายตามองหาอะไรสักอย่าง

“ปานนี้แล้วยังมีธุระอะไรอีก” ยาสี่โกะพูดเสียงเข้ม แต่ออมเสียงไว้ ไม่อยากให้สองสามีภรรยาโยนชาวะที่อยู่หลังร้านได้ยินเข้า

“ไม่ต้องหน้านี้ว่ควมวดอย่างงั้นก็ได้ นานๆ ได้เจอกันที ผีนยืมให้หน่อยไม่ได้หรือไง หา?” ชายคนนั้นยังคงแสยะยิ้มน่ารังเกียจ

“ถ้าไม่มีธุระก็กลับไปซะ”

“ก็มีธุระนะสิถึงได้มา มีธุระสำคัญที่ต้องขออ้อนวอน แวบออกไปหน่อยได้ไหม”

“พูดอะไรบ้าๆ คุณก็รู้ไม่ใช่หรือไงว่าฉันทำงานอยู่” พอดตอบไปแบบนั้น ยาสี่โกะก็ชุกคิดได้ว่าไม่น่าเลย เพราะจะทำให้อีกฝ่ายพานเข้าใจไปว่าหากไม่ใช่เวลาทำงานก็คุยกันได้

ชายคนนั้นแลบลิ้นเสียวริมฝีปาก “แล้วงานเล็กก็โง่งล่ะ”

“ฉันไม่อยากฟังเรื่องของคุณ ขอรับรอง กลับไปเถอะ แล้วไม่ต้องโผล่มาอีกเลยนะ”

“ใจร้ายจัง”

“แหงสิ”

ยาสี่โกะเบนสายตาไปหน้าร้าน แอบหวังให้มีลูกค้าเข้ามาบ้าง แต่ก็ไม่มีคนเข้ามาเลย

“ถ้าเธอใจจิตใจดำแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้ งั้นฉันลองไปทางโน้นดูบ้างดีกว่า” ชายคนนั้นเกาหลังคอ

“อะไรยะ ทางโน้นที่ว่านะ” ชักสังหรณ์ไม่มี

“อ้าว ถ้าเมียไม่ยอมคุยด้วย ก็ต้องไปเจอลูกสาวเท่านั้นไม่ใช่หรือไง

โรงเรียนอยู่ใกล้ๆ นี่เองใช่ไหมละ” เขาเอ่ยคำพูดที่ยาสึโกะหวั่นเกรงอยู่ ออกมา

“อย่านะ อย่าไปเจอเด็กคนนั้น”

“ถ้าฉันเธอก็ทำอะไรหน่อยสิ ฉันน่าจะยังไ้ก็ได้อยู่แล้ว”

ยาสึโกะถอนใจเฮือก อยกไล่ตะเพิดชายคนนั้นไปให้พ้นๆ หน้า

“ฉันต้องทำงานถึงหกโมงเย็น”

“ตั้งแต่เข้ายันหกโมงเลยเหวอ ขยันทำงานจริงนะ”

“ไม่เกี่ยวกับคุณนี่”

“งั้น ให้มาที่นี้ตอนหกโมงใช่ไหม”

“ไม่ต้องมาที่นี้ เลี้ยวขวาที่ถนนหน้าร้านแล้วเดินตรงไป จะเจอสี่แยกไฟแดงใหญ่ ข้างหน้ามีภัตตาคารครอบครัวอยู่ คุณไปที่นั่นตอนหกโมงแล้วกัน”

“เข้าใจแล้ว ยังไง ก็ต้องไปให้ได้ละ ขึ้นไม่ไปละก็--”

“บอกว่าไปก็ต้องไปสิ รีบออกไปได้แล้ว”

“รู้แล้วว่า ใจจิตใจคำจริง” ชายคนนั้นเหลียวมองรอบๆ ร้านอีกครั้ง ก่อนออกไป เขาระแทกปิดประตูตอนเดินออก

ยาสึโกะยกมือขึ้นกุมหน้าผาก เริ่มปวดหัวตุบๆ แถมด้วยอาการคลื่นไส้ ความสิ้นหวังค่อยๆ แผ่ขยายขึ้นมาในอก

หล่อนแต่งงานกับโทงาชิ ซินจิ เมื่อแปดปีก่อน ตอนนั้นยาสึโกะยังทำงานโฮสเทลอยู่ที่อากาศเขา เป็นแขกคนหนึ่งที่วันเย็นไปที่ร้าน

โทงาชิเป็นเซลล์ขายรถยนต์นอก กำลังรวยอู้ฟู่ ชื่อของขวัญแพงๆ มาประเคนให้บ้างละ พาไปภัตตาคารหรูๆ บ้างละ ตอนที่เขาขอแต่งงาน หล่อนรู้สึกกราวกับตัวเองเป็นजूเดีย โรเบิร์ตในเรื่อง “พรिटตี้แวน - ผู้หญิงบานฉ่ำ” ตอนนั้นยาสึโกะกำลังเหนื่อยกับชีวิตที่ล้มเหลวจากการแต่งงาน ครั้งแรกจึงต้องทำงานเพื่อเลี้ยงลูกสาวคนเดียว

ตอนแต่งงานกันใหม่ๆ ชีวิตก็มีความสุขดี โงงาชิมีรายได้มั่นคง ยาสิโกะจึงวางมือจากงานบริการได้ แถมเขายังเอ็นดูมิซาโตะ ลูกก็พยายามจะยอมรับเขาเป็นพ่อ

แต่หายนะก็มาถึงอย่างกะทันหัน โงงาชิถูกบริษัทไล่ออก สาเหตุเพราะเรื่องที่ยักยอกเงินบริษัทมานานแต่บริษัทไม่ฟ้องเพราะพวกหัวหน้าเกรงว่าจะถูกสอบเรื่องความรับผิดชอบในการดูแลลูกน้อง จึงได้ช่วยกันปกปิดเอาไว้ ถึงได้ไม่เกิดเรื่องใหญ่โต เงินที่โงงาชิเอามาใช้สุ่ยสุ่ร้ายที่อาคาซากะก็คือเงินสกปรกเหล่านี้เอง

หลังจากนั้น โงงาชิก็กลายเป็นคนละคน เรียกว่าแสดงสันดานเดิมออกมามากกว่า ไม่ยอมทำงานทำการ ถ้าไม่นอน खेल ก็ออกไปเล่นการพนัน พอหล่อนบ่นเรื่องนั้น เขาก็ใช้ความรุนแรง ด่าเห่ามากขึ้น เมาแ่ประจำ สายตาเกรี้ยวกราด

เป็นธรรมดาที่ยาสิโกะต้องออกไปทำงานอีกครั้ง แต่พอได้เงินมาก็ถูกโงงาชิใช้กำลังแย่งไป เมื่อหล่อนแอบซ่อนเงิน วันเงินเดือนออกเขาก็ถึงขั้นไปรับเงินที่ร้านโดยผลการตัดหน้าหล่อน

มิซาโตะเริ่มหวาดกลัวพ่อเลี้ยง ไม่ยอมมอยู่กับสองคนที่บ้าน บางครั้งเธอก็ไปกับไปถึงร้านที่ยาสิโกะทำงานอยู่

ยาสิโกะขอหย่าจากโงงาชิ แต่เขากลับไม่ยอมฟัง ขึ้นไปรบเร้าที่จะโดนสวนกลับด้วยความรุนแรง หลังจากกลัดกลุ้มถึงที่สุด หล่อนไปปรึกษากับทนายความที่ลูกค้าแนะนำให้ และด้วยฝีมือของทนายความคนนั้น โงงาชิก็จำใจประทับตราใบหย่าให้ ดูเหมือนเขารับรู้ว่าจะถ้าหากต้องขึ้นศาลนอกจากตัวเองไม่มีทางชนะแล้ว ดีไม่ดีอาจถูกเรียกฟ้องให้จ่ายค่าชดเชยอีกต่างหาก

แต่ปัญหาไม่ได้จบแค่นั้น หลังจากหย่าขาดกันแล้ว โงงาชิก็ยังมาปรากฏตัวต่อหน้าพวกยาสิโกะอยู่บ่อยๆ ทุกครั้งมาด้วยเรื่องเดิมๆ อื้อฉวน

ว่าจะปรับปรุงตัว จะกลับไปทำงานทำการ ขอล้อมมาคืนดีกันได้หรือเปล่า พอยาสี่โกะเล็ยงหลบ เขาก็เปลี่ยนเป้าหมายไปดักกรอมิซาโต๊ะหน้าโรงเรียน แทน

พอเห็นโทงาชิยอมลงทุนคุกเข่าอ้อนวอน แม้ระอาใจเพราะรู้ว่า เป็นแค่การเสแสร้ง แต่อาจเพราะยังมีเยื่อใยอยู่บ้าง ถึงอย่างไรก็เคยเป็น สามีภรรยากันมาก่อน ยาสี่โกะเลยแผลใจอ้อนหีบยื่นเงินให้ ซึ่งพลาดไป ถนัดใจ พอโทงาชิได้ล้มรสความสำเร็จเข้าแล้ว ก็ยิ่งโผล่หน้ามาบ่อยขึ้น แม้แสดงท่าทีเจียมเนื้อเจียมตัว แต่ความหน้าด้านหน้าทนนั่นยิ่งหนักข้อ กว่าเก่า

ยาสี่โกะย้ายงานหนี เปลี่ยนที่อยู่ พามิซาโต๊ะย้ายโรงเรียนแม่สังสาร ลูก หลังจากมาทำงานในคลับที่เมืองคินชิโจ โทงาชิก็ไม่ได้โผล่มาอีก จากนั้นก็ย้ายอีกแล้วมาทำงานที่ร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ได้เกือบปี จนหล่อนเชื่อว่าหลุดพ้นจากเจ้าตัวช่วยคนนั้นเสียที

ไม่ควรทำให้สามีภรรยาโยเนซาวะต้องวุ่นวาย ต้องไม่ให้มิซาโต๊ะรู้ ไม่ว่าต้องทำอะไรก็ตาม ต้องหาทางทำให้ผู้ชายคนนั้นไม่โผล่มาอีกด้วย ตัวเอง - ยาสี่โกะมองนาฬิกาบนฝาผนัง ขณะตัดสินใจแน่วแน่

เมื่อถึงเวลานัด ยาสี่โกะมุ่งหน้าไปยังภัตตาคารครอบครัว โทงาชิ นั่งสูบบุหรี่อยู่ตรงที่นั่งริมหน้าต่าง บนโต๊ะมีถ้วยกาแฟวางอยู่ พอนั่งลง ยาสี่โกะก็ส่งโกโก้กับพวงงานเสิร์ฟ หากสั่งซอฟต์ดริงก็อย่างอื่นก็ได้ฟรี แต่หล่อนไม่คิดจะนั่งนานอยู่แล้ว

“แล้วรุระที่ว่า เรื่องอะไรละ” หล่อนจ้องหน้าโทงาชิพลาถาม

เขาผุดยิ้มอ่อนๆ “แหม จะรีบร้อนไปไหนกัน”

“ฉันเองมีเรื่องยุ่งออกเยอะเยอะ ถ้ามีรุระละก็ว่ามาไวๆ”

“ยาสี่โกะ” โทงาชิยื่นมือมา หวังจะแตะมือของหล่อน แต่พอสังเกตเห็น ยาสี่โกะก็ชักมือหนี โทงาชิหยักมุมปากเป็นรอยยิ้ม “อารมณืเสียจังนะ”

“ก็แน่สิ แล้วมีธุระอะไร ถึงได้เที่ยวตามตื้อฉันอยู่ได้”

“ไม่เห็นต้องพูดแบบนั้นเลยนี่นา เห็นแบบนี้ก็เถอะ ฉันจริงจังนะ”

“จริงจังตรงไหนยะ”

พนักงานเสิร์ฟยกโกโก้มาให้ ยาสีโกะยื่นมือไปยังถ้วยโกโก้ทันที ตั้งใจ
รับดื่มให้เสร็จๆ จะได้ลุกหนีไปไวๆ

“เธอน่ะ ยังโสดอยู่ไม่ใช่หรือ” โทงาชิทำสายตาดอดซ่อน

“เรื่องของฉัน ยุ่งอะไรด้วย”

“เป็นผู้หญิงเลี้ยงลูกสาวคนเดียวมันลำบากนา หลังจากนั้นไปก็ยิ่ง
ต้องใช้เงินเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำงานที่ร้านข้าวกล่องนั่นไปก็ไม่มีหลักประกัน
อนาคต เพราะงั้น ช่วยคิดอีกที่ได้ไหม ตอนนี้นั่นก็ไม่เหมือนสมัยก่อนแล้วนะ”

“ต่างกันตรงไหน? งั้นขอถามหน่อย เอาจริงเอาจังกับการทำงาน
อยู่งั้นหรือ?”

“เอาจริงเอาจังสิ หางานได้แล้วด้วย”

“เท่ากับว่าตอนนี้ยังไม่ได้ทำงานไม่ใช่หรือไง”

“บอกแล้วไงว่าได้งานแล้ว เริ่มงานเดือนหน้า บริษัทใหม่ก็จริง แต่
ถ้าเข้ารูปเข้ารอยได้เมื่อไหร่ ก็น่าจะช่วยให้พวกเธอสบายขึ้นได้”

“ไม่ต้องเลย ถ้าหาเงินได้ขนาดนั้น ไปหาคนอื่นก็ได้ไม่ใช่หรือไง
ขอรับรอง เลิกตามรั้งความพวกเราเสียที”

“ยาสีโกะ ฉันต้องการเธอนะ”

โทงาชิยื่นมือมาจะจับมือของหล่อนที่ถือถ้วยโกโก้อีกครั้ง หล่อน
สะบัดมือหนี แรงสะบัดทำเอาโกโก้กระฉอกออกมานิดหน่อยใส่มือของ
โทงาชิ เจ้าตัวอุทาน รื้อน! แล้วหุดมือกลับทันที จากนั้นสายตาที่จ้องหล่อน
เขม็งก็ส่อแววเคียดแค้นขึ้นมา

“เลิกฝันเฟื่องเสียทีเถอะ คิดว่าพูดแบบนั้นแล้วฉันจะยอมเชื่องั้น
หรือ ฉันไม่คิดจะกลับไปหาคุณอีกแม้แต่นิดเดียว ตัดใจเสียเถอะ เข้าใจ
หรือยัง”

ยาตีโกะลุกขึ้น โทงาชิจ้องมองหล่อนไม่พูดจา หล่อนเมินเฉยต่อสายตานั้น วางเงินค่าโกโก้ลงบนโต๊ะแล้วเดินดิ่งไปทางประตู

หลังจากออกมาจากภัตตาคาร หล่อนก็ขึ้นจักรยานที่จอดไว้ข้างๆ แล้วปั่นออกไปทันที เพราะขึ้นไอ้ไอ้เดียวโทงาชิจะไล่ตามมาให้วุ่นวายอีก หล่อนที่ตรงดิ่งไปตามถนนคิโยสึบาชิโคริ พอข้ามสะพานคิโยสึบาชิก็เลี้ยวซ้ายทันที

แม้พูดในสิ่งที่ควรพูดไปแล้ว แต่ยาตีโกะไม่คิดว่าโทงาชิจะยอมเลิกวุ่นวายนั้น อีกไม่นานก็คงไปโผล่ที่ร้าน คอยตามตื้อหล่อน ในที่สุดก็ก่อความเดือดร้อนให้ทางร้าน หรืออาจไปโผล่ที่โรงเรียนซึ่งมิซาโตะเรียนอยู่ ผู้ชายคนนั้นแสร้งให้ยาตีโกะหมดความอดทนจนยอมแพ้ ประเมินว่าถ้าหล่อนแพ้ใจเมื่อไหร่ก็ยอมให้เงินเอง

ยาตีโกะกลับไปถึงอะพาร์ตเมนต์ ลงมือเตรียมอาหารเย็น ซึ่งจริงๆ แล้วก็ค่อนข้างกับข้าวที่เหลือจากร้าน แต่กระนั้น ยาตีโกะก็ชะงักมีอยู่บ่อยๆ เพราะภาพจินตนาการร้ายๆ ในใจคอยจะขยายตัวกลายเป็นความฟุ้งซ่านอยู่เรื่อย

ใกล้ถึงเวลาที่มิซาโตะจะกลับมาแล้ว เธออยู่ชมรมแบดมินตัน หลังจากซ้อมเสร็จก็จะคุยเล่นกับเพื่อนๆ ในชมรม แล้วค่อยกลับบ้าน เธอมักกลับถึงบ้านหนึ่งทุ่มกว่า

จู่ๆ อินเทอร์เน็ตที่ประตูก็ดังขึ้น ยาตีโกะเดินไปที่ชานเข้าห้องอย่างรวดเร็ว กระจกหน้าต่าง ก็มีมิซาโตะน่าจะมิกูญแจอยู่ที่นี่นา

“คะ” ยาตีโกะถามจากด้านในของประตู “ใครหะคะ”

ทั้งช่วงนิดหนึ่ง ก็มีเสียงตอบกลับมาว่า “ฉันเอง”

ยาตีโกะรู้สึกราวกับเบื้องหน้าสายตามืดทมิฬ สัปดาห์ไว้มิมีติดโทงาชิตามกลิ่นมาถึงอะพาร์ตเมนต์นี้จนได้ อาจแอบสะกดรอยหล่อนมาจากร้าน ‘เบ็นเท็นเท’ ก็ได้

พอลาสีโกะไม่ตอบ โทงาซึกิเริ่มทูปประตู่ “เฮ้”

หล่อนส่ายหน้าพลางเปิดประตู่ แต่ไม่ปลดโซ่คล้องประตู่ออก

พอลาสีโกะประตู่ออกราวสิบเซนติเมตรก็เห็นหน้าโทงาซึกิอยู่ปากตรงกัน
ข้ามทันที เขาแสร้งยิ้ม เห็นพินเหลือองอ้อย

“กลับไปซะ ตามมาถึงนี่ทำไม”

“ฉันยังคุยไม่จบเลย เธอนี้ใจร้อนไม่เปลี่ยนแปลงนะ”

“ฉันบอกแล้วไงว่าอย่ามาวุ่นวายอีก”

“แค่ฟังให้จบก่อนมันจะอะไรนักหนา เอาเป็นว่าขอเข้าไปข้างใน
หน่อยเถอะ”

“ไม่ได้ กลับไปซะ”

“ถ้าไม่ยอมให้เข้า ฉันจะรออยู่ตรงนี้ มิซาโตะจวนจะกลับมาแล้วมั้ง
ถ้าคุยกับเธอไม่ได้ ฉันคุยกับเด็กนั่นก็ได้”

“เด็กคนนั้นเกี่ยวอะไรด้วย”

“จ้ะก็ให้ฉันเข้าไปสิ”

“ฉันจะโทร.แจ้งตำรวจนะ”

“โทร.เลยสิ เชิญตามสบาย กะอีแค่แะมาเจอเมียที่แยกทางกันมัน
ผิดตรงไหน ตำรวจต้องเข้าข้างฉัน บอกว่า คุณนาย แค้ให้เขาเข้าห้องไม่
เห็นจะเป็นอะไรเลย”

ยาสีโกะกัดริมฝีปาก ถึงเจ็บใจ แต่ก็ใช้อย่างที่โทงาซึกิพูด ก่อนหน้า
นี้หล่อนก็เคยโทร.แจ้งตำรวจ แต่พวกประดาน้ำไม่เคยช่วยหล่อนเลยแม้แต่
ครั้งเดียว

นอกจากนี้ หล่อนก็ไม่อยากมีเรื่องอะอะวุ่นวายในตอนนี เพราะขอ
เช่าอะพาร์ตเมนต์โดยไม่มีผู้ค้ำประกัน ถ้าเกิดมีข่าวลืออะไรขึ้นมา อาจถูก
ไล่เตะเพ็ดออกไปก็ได้

“เสร็จแล้วรีบกลับไปเลยนะ”

“รู้แล้วนา” ไบหน้าโทงาชิสู่วแวผยองในซัยชนะ

หลังปลดโซ่คล้องประตูล่อนเปิดประตูออกอีกครั้ง โทงาชิถอดรองเท้าพลาฟเหลียวไปรอบๆ ห้อง แพลนห้องเป็นแบบ 2K พอเข้ามาก็เจอห้องญี่ปุ่นขนาดหกสี่เหลี่ยม ทางขวามือมีครัวเล็กๆ ด้านในมีห้องญี่ปุ่นขนาดสี่เหลี่ยม และถัดจากนั้นจะเป็นระเบียง

“แคบไปนิด เก้าไปหน่อย แต่เป็นห้องที่ไม่เลวเลยแฮะ” โทงาชิสอดเท้าเข้าไปใต้โต๊ะอุ่นขาที่อยู่กลางห้องหกเหลี่ยมอย่างไม่เกรงใจ อุทานออกมาว่า “อ้าว ไม่ได้เปิดสวิตช์นี่นา” แล้วถือวิสาสะเปิดสวิตช์เครื่องทำความร้อนใต้โต๊ะ

“ฉันน่าจะรู้ได้ว่าคุณอยู่หรือก” ยาสิโกะยังยืนอยู่ ก้มมองโทงาชิ “ทำเป็นอ้างโน่นนี่ ลงท้ายก็จะเอาเงินอีกกะสิ”

“อะไรกัน พุดแบบนี้หมายความว่าไง” โทงาชิล้วงซองบุหรี่เซเวนสตาร์ออกจากกระเป๋าเสื้อแจมเปอร์ จุดบุหรี่ด้วยไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้ง มองไปรอบๆ ดูเหมือนเพิ่งสังเกตว่าไม่มีที่เขี่ยบุหรี่ จึงโน้มตัวไปควานหากระป๋องเปล่าจากถังขยะเผาไม่ได้ แล้วเขี่ยถ้ำบุหรี่ลงในนั้น

“จะมากไถเงินฉันไซ้ไหมล่ะ เรื่องมันก็แค่นั้นไซ้ไหม”

“เอาเถอะ ถ้าเธอคิดอย่างนั้น จะว่าแบบนี้ก็ได้นะ”

“แม้แต่เยนเดียวฉันก็ไม่ให้”

“หืม จั๊นระอะ”

“กลับไปได้แล้ว ไม่ต้องโผล่มาอีก”

พอยาสิโกะโผล่งไป ประตูก็เปิดผางออก มิซาโตะในเครื่องแบบนักเรียนผลุบเข้ามา เธอเพิ่งรู้ว่าตัวว่ามีแขก จึงยืนตะลึงไปชั่วขณะ พอตระหนักว่าแขกที่มาเป็นใคร ก็ผุดสีหน้าหวาดหวั่นผสมกับสิ้นหวัง ปล่อยแแรกเก็ตแบดมินตันร่วงหล่นจากมือ

“มิซาโตะ ไม่ได้เจอกันนานเชียว โตขึ้นเยอะเลยนี่นา” โทงาชิเอ่ยอย่างสบายอกสบายใจ

มิซาโตะเหลือบมองยาตีโกะแวบหนึ่ง ถอดรองเท้าก็พาแล้วเข้าห้อง
ด้านในไปโดยไม่พูดไม่จา แล้วเลื่อนประตูปิดสนิท

โทงาชิเอ่ยปากซ้ำๆ

“เธอจะคิดยังไงก็ช่าง ฉันแค่อยากแก้ตัวใหม่ ขอแค่นี้ มันเลวร้าย
ขนาดนั้นเชียวหรือ”

“ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือไงว่าฉันไม่ต้องการอะไรแบบนั้น คุณเองก็
เถอะ รู้อยู่แก่ใจว่าถึงยังไงฉันก็ไม่ยอม แต่ยกมาเป็นข้ออ้างจะมารอแก้กับ
ฉันเท่านั้นแหละ”

น่าจะแทงใจดำ แต่โทงาชิไม่ตอบ หยิบรีโมทขึ้นมาเปิดทีวี เริ่มดู
อนิเมะ

ยาตีโกะถอนใจเฮือก เข้าไปในครัว กระเป๋าเงินอยู่ในลิ้นชักอ่างล้าง
ชาม หล่อนหยิบธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนออกมาสองใบ

“เอานี้ไป แล้วพอสักทีเถอะ” หล่อนวางเงินลงบนโต๊ะอุ่นชา

“อะไรเนี่ย ไหนเธอบอกว่าจะไม่ให้เงินไง”

“นี่แหละครั้งสุดท้ายแล้ว”

“ฉันไม่เอาหรอก ใจของแบบนี้”

“ยังไงก็ไม่คิดจะกลับไปมือเปล่าอยู่แล้วใช่ไหมล่ะ คงอยากได้
มากกว่านี้ละสิ แต่พวกฉันก็ลำบาก”

โทงาชิจ้องเงินสองหมื่นเยน แล้วหันไปมองหน้ายาตีโกะ

“ช่วยไม่ได้แฮะ งั้นฉันยอมกลับไปก็ได้ แต่บอกไว้ก่อนนะ ว่าฉันไม่ได้
อยากได้เงิน แต่เธอเป็นคนยึดเยียดให้ฉันเองนา”

โทงาชิยึดธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนทั้งสองใบลงในกระเป๋าเสื้อแจมเปอร์
ทั้งก้นบูหรือลงกระโปรงเปล่า แล้วดึงตัวออกจากโต๊ะอุ่นชา แต่แทนที่จะเดิน
ไปประตูทางออก กลับปรีเข้าไปห้องด้านใน เลื่อนประตูเปิดอย่างฉับพลัน
ได้ยินเสียงมิซาโตะที่อยู่ข้างในร้องเสียงหลง

“นี่คุณ ทำอะไรนะ” ยาสึโกะเสียงเซียว

“แค่ขอทักทายลูกเลี้ยงหน่อย ระวังเกียจหรือไง”

“ตอนนี้ไม่ใช่ลูกสาวหรืออะไรทั้งนั้น”

“เฮ้ย ไม่เห็นเป็นไรเลย แล้วเจอกันใหม่นะ มิซาโตะ” โทงาชิหันเข้าไปในห้อง แต่ยาสึโกะมองไม่เห็นว่าคุณสาวทำอะไรอยู่

ในที่สุดโทงาชิจึงยอมเดินไปทางประตูหน้า “โตขึ้นต้องสวยแน่ๆ เลยอยากเห็นจังแฮะ”

“พูดอะไรก็ไม่รู้ไร้สาระ”

“ไร้สาระเสียทีไหน อีกสักสามปีก็หาเงินได้แล้ว ไม่ว่าที่ไหนๆ เขาก็ยอมจ้างน่า”

“เลิกพูดบ้าๆ ได้แล้ว รีบกลับไปซะ”

“จะกลับแล้วน่า แต่เฉพาะวันนี้ละ”

“อย่าเผลอมาอีกนะ”

“อืม ยังไงดีนี่”

“นี่คุณ...”

“บอกไว้ก่อนนะ เธอเห็นฉันไม่พ้นหรอก คนที่ต้องยอมแพ้คือเธอต่างหาก” โทงาชิหัวเราะเบาๆ แล้วก็มุดตัวลงสวมรองเท้า

ตอนนั้นเอง ก็มีเสียงดังมาจากด้านหลังของยาสึโกะ พอเหลียวไปดูก็เห็นมิซาโตะในชุดนักเรียนยืนอยู่ตรงนั้นแล้ว เธอกำลังฟาดอะไรบางอย่างลงมา

ยังไม่ทันที่ยาสึโกะจะห้ามหรือส่งเสียง มิซาโตะก็ทุบท้ายทอยของโทงาชิ เสียงดังแน่นอึ้ง เขาทรุดฮวบลงตรงนั้น

บางสิ่งร่วงหล่นจากมือของมิซาโตะ มันคือแจกันทองแดง ซึ่งเป็นของขวัญที่ได้มาในงานฉลองเปิดร้าน ‘เป็นทีนเท’

“มิซาโตะ นี่ลูก...” ยาສີໂຄະจ้องหน้าลูกสาว

สีหน้ามิซาโตะไร้ความรู้สึก ไม่ขยับเขยื้อนราวกับวิญญาณหลุดจากร่างไปแล้ว

แต่ในพริบตาต่อมา ดวงตาคู่นั้นก็เบิกกว้าง จ้องไปด้านหลังของยาສີໂຄະอย่างไม่เชื่อสายตา

พอยาສີໂຄະเหลียวกลับมา โทงาซึก็ลุกโงนเงนขึ้นมาพอดี หน้านิ้วมือกุมท้ายทอย

“พวกแก...” เขาคำรามด้วยสีหน้าชิงชังอย่างไม่ปิดบัง สายตาจ้องมิซาโตะเขม็ง หลังจากที่ไซเซซ่ายที่ขวาที่ ก็ก้าวเท้ายาวๆ เข้าไปหาเธอ

ยาສີໂຄະเข้าไปขวางหน้าโทงาซึก็ไว้ หมายถึงปกป้องมิซาโตะ “หยุดนะ”

“ถอยไป” โทงาซึก็คิดว่าแขนยาສີໂຄະแล้วเหวี่ยงไปด้านหลังเต็มแรง

ยาສີໂຄະกระเด็นไปถึงผนังห้อง ล้มก้นกระแทกพื้นจ้าเฝ้า

มิซาโตะขยับจะหนี แต่ถูกโทงาซึก็คว้าไหล่ โถมทับด้วยน้ำหนักตัวของผู้ชายวัยฉกรรจ์ มิซาโตะทรุดฮวบลงไปนั่งยองๆ ได้แรงกดทับ โทงาซึก็ขึ้นคร่อม จิกผมมิซาโตะ มือขวาตบคาดใส่แก้ม

“หน้อย นังนี้ ฉันจะฆ่าแก” โทงาซึก็คำรามราวสัตว์ป่า

ตายแน่ ยาສີໂຄະคิด ขึ้นปล່อยไ้แบบนี้ มีหวังมิซาโตะถูกฆ่าตายแน่- ยาສີໂຄະเหลียวมองไปรอบๆ สิ่งแรกที่เข้ามาในสายตาคือสายไฟของ

โตะอุ่นซา หล่อนกระซอกมันออกมาจากเต้ารับ ปลายข้างหนึ่งของสายไฟ ต่ออยู่กับโตะอุ่นซา แต่หล่อนก็ถือมันไว้ในมือพลางลุกขึ้นยืน

ยาสีโกะอ้อมหลังโงงาชิที่กำลังยืนอยู่ติดกับมิซาโตะพลางส่งเสียง คำรามลั่น หล่อนขดสายไฟเป็นปวงคล้องเข้าที่คอของเขาแล้วดึงสุดแรงเกิด

โงงาชิส่งเสียงร้องอ้อก ล้มหงายหลัง ดูเหมือนตระหนักได้ว่าเกิดอะไรขึ้น จึงดิ้นรนสอดนิ้วเข้าไประหว่างสายไฟ แต่ยาสีโกะก็ดึงไว้สุดแรง ใจคิดว่าขึ้นปล่อยมือตอนนี้ จะไม่มีโอกาสอีกแน่ มิหนำซ้ำ คราวนี้แหละ เจ้าหมอนี่จะตามลึงสู่วกตนเป็นตัวช่วยขนานแท้

แต่ถ้าเทียบแรงกันแล้ว ยาสีโกะไม่มีทางชนะได้ สายไฟในมือก็ชักจะลื่น

และตอนนั้นเอง มิซาโตะก็เกาะนิ้วของโงงาชิที่เหนี่ยวสายไฟอยู่ ออก แถมขึ้นนั่งทับชายคนนี้ หยุดยั้งไม่ให้เขาอาละวาดสุดกำลัง

“แม่ เร็วเข้า เร็วๆ” มิซาโตะตะโกนเร่ง

ไม่ใช่เวลาแล้วละ ยาสีโกะหลับตาปี๋ ทุ่มแรงสุดตัวใส่แขนทั้งสองข้าง หัวใจของหล่อนเต้นตุบตาม หูฟังเสียงสูบฉีดเลือดพรุ้งพรุ้งในกาย ขณะดึงสายไฟไม่ยั้งมือ

ตัวเองก็ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานแค่ไหน มารู้อีกตัวก็ตอนที่ได้ยินเสียง ร้องเรียกเบาๆ ว่า แม่...แม่...

ยาสีโกะค่อยๆ ลืมตา หล่อนยังกำสายไฟแน่น

เบื้องหน้าคือศีรษะของโงงาชิ ดวงตาเบิกโพลงกลายเป็นสีเทา เหมือนมองอย่างเลือนลอย ใบหน้ากลายเป็นสีเขียวคล้ำเพราะเลือดคั่ง สายไฟที่รัดคอจม ทิ้งรอยสีเข้มไว้บนผิวหนัง

โงงาชิไม่ขยับเขยื้อน น้ำลายย่อยหยดจากริมฝีปาก ที่จมูกมีของเหลวทะลักออกมา

ยาสีโกะร้องเหวอ โยนสายไฟทิ้ง หัวของโงงาชิหล่นลงกระแทกพื้นดังโป๊ก แต่เขาไม่ได้กระดิกกระเดี้ยแม้แต่บ่อย

มิซาโตะลงมาจากร่างของเขาย่างหวาดๆ กระโปรงชุดนักเรียนยับ
ยุ่ย เธอทรุดตัวลงนั่ง หลังพิงฝา ดวงตาจับจ้องที่โทงาชิ

สองแม่ลูกพูดไม่ออกครู่ใหญ่ สายตาทั้งสองยังตรึงอยู่กับร่างของ
ชายที่ไม่ขยับเขยื้อน มีแต่เสียงจี้ๆ- ของไฟนีออนที่ดังกึกก้องในหุยาสี่โกะ

“ทำไงดี...” ยาสี่โกะหลุดรำพึงออกมา ในหัวยังคงขาวโพลน “พลัง
มือข่าไปซะแล้ว”

“แม่...”

เสียงนั้นทำให้ยาสี่โกะเบนสายตาไปทางลูกสาว แก้มของมิซาโตะ
ขาวเผือด แต่ตาแดงก่ำด้วยสีเลือด ได้ดวงตามีคราบน้ำตา ยาสี่โกะไม่รู้
ว่าเธอร้องให้ตั้งแต่เมื่อไหร่

ยาสี่โกะมองโทงาชิอีกครั้ง ความรู้สึกซับซ้อนกึ่งอยากกึ่งไม่อยาก
ให้เขาฟื้นเข้าครอบงำจิตใจของหล่อน แต่ชัดเจนแล้วว่าไม่มีทางที่เขาจะ
ฟื้นคืนชีพได้อีก

“เจ้าหมอนี่...มันผิดเองนะ” มิซาโตะหุดขาเข้ามา โอบหัวเข้าไว้
ซุกหน้าลงไปประหว่งหัวเข้า เริ่มร้องไห้กระซิกๆ

ทำไงดี- ขณะยาสี่โกะรำพึงอีกครั้ง เสียงอินเตอร์คอมก็ดังขึ้น หล่อน
สะดุ้งตกใจจนตัวสั่นราวกับเป็นตะคริว

มิซาโตะพลอยเงยหน้าขึ้นด้วย คราวนี้น้ำตาไหลพรากลงมาอาบ
แก้ม สองแม่ลูกสบตากัน ไต่ถามด้วยสายตา ใครกันนะ มาเอาปานนี้-

ตามมาด้วยเสียงเคาะประตู เสียงผู้ชายก็ดังขึ้น “คุณฮานาโอกะ”
เสียงคุ่นๆ แต่นึกไม่ออกทันทีว่าเป็นเสียงใคร ยาสี่โกะขยับเขยื้อน
ไม่ได้ราวถูกผีอำ ได้แต่มองหน้ากันกับลูกสาวต่อไป

มีเสียงเคาะซ้ำอีกครั้ง “คุณฮานาโอกะ คุณฮานาโอกะ”

ดูเหมือนคนที่อยู่อีกฟากของประตูรู้ว่าพวกยาสี่โกะอยู่ในห้อง ครั้น
จะไม่ออกไปรับหน้าก็ไม่ได้ แต่ในสถานการณ์แบบนี้จะเปิดประตูอย่างไรดี

“ลูกเข้าไปอยู่ข้างในซะ ปิดประตูเลื่อนด้วย ห้ามออกมาเด็ดขาด”
ยาสีโกะสั่งมิซาโตะเบาๆ เริ่มเรียกพลังความคิดกลับคืนมาได้ทีละน้อย
เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก ยาสีโกะสูดลมหายใจเข้าลึกๆ
“ค่า~” เปล่งเสียงที่แฝงด้วยความเยือกเย็น สวมบทบาทที่สุดฝีมือ
“ใครคะ?”

“อ๊ะ อิชิงามิ อยู่ห้องข้างๆ นี่เองครับ”

พอได้ยิน ยาสีโกะก็สะดุ้ง เสียงดังตึงตึงที่พวกตนทำกันเมื่อสัก
ไม่ธรรมดา ไม่มีทางที่เพื่อนบ้านจะไม่แปลกใจ อิชิงามิเลยคิดจะมาดู
สถานการณ์กระมัง

“ค่า รอดีวะนะคะ” แม้ตั้งใจดัดเสียงให้ดูปกติ แต่ด้วยยาสีโกะเอง
ไม่มั่นใจว่าทำได้จริงหรือเปล่า

มิซาโตะเข้าห้องด้านในปิดประตู ยาสีโกะหันไปมองศพโทงาชิ
ต้องหาทางทำอะไรบางอย่าง

ตำแหน่งของโต๊ะอุณาเลื่อนมาไกลจากเดิม คงเพราะตอนที่ดึงสาย
ไปมากระมัง หล่อนขยับโต๊ะอุณาไปหน่อย ให้ผ้าคลุมลงมาปิดซ่อนศพไว้
แม้โต๊ะจะอยู่ผิดที่ผิดทางไปหน่อย แต่ก็ช่วยไม่ได้

ยาสีโกะพยายามเช็กเท่าที่ตัวเองพอทำได้ว่ามีสภาพผิดสังเกตบ้าง
หรือเปล่า พลังเดินไปซานถอดรองเท้า แล้วสายตาก็สะดุดเข้ากับรองเท้า
สกปรกๆ ของโทงาชิ หล่อนดันมันเข้าไปใต้ชั้นวางรองเท้า

หล่อนแอบคล้องโซ่ประตูเบาๆ ประตูไม่ได้ล็อกไว้ ยาสีโกะลูบอก
โล่งใจ โชคดีที่อิชิงามิไม่ได้เปิดประตูเข้ามา

พอเปิดประตู ก็เจอใบหน้ากลมใหญ่ของอิชิงามิ ตาตีๆ รวากับเส้น
ด้ายมองมายังยาสีโกะ ใบหน้าไร้ความรู้สึกยิ่งทำให้รู้สึกประหลาด

“อ๊ะ...อ้อ...มีอะไรหรือคะ” ยาสีโกะยิ้มให้ รู้สึกได้ว่าแก้มตัวเองเกร็ง

“พอดีได้ยินเสียงตึงตึงนะครับ” อิชิงามิยังคงมีสีหน้าที่อ่านความ
รู้สึกไม่ออก “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“เปล่า ไม่มีอะไรหอกคะ” หล่อนส่ายหน้าพัลวัน “ขอโทษนะคะ
ที่ทำให้เสียงรบกวน”

“ถ้าไม่มีอะไรก็ดีแล้วครับ”

ยาสีโกะทันเห็นว่าตาดีๆ ของอิซิงามิมองเข้าไปในห้อง หล่อนรู้สึกร้อน
วูบไปทั้งตัว

“อ้อ แมลงสาบนะคะ...” หล่อนโพล่งสิ่งที่นึกได้ออกไป

“แมลงสาบ?”

“คะ แมลงสาบมันวิ่งออกมา ก็เลย...ลูกสาวมาช่วยกันกำจัดมันไป
แล้ว...เลยเสียงดังโครมครามไปหน่อยนะคะ”

“ฆ่าไปแล้วหรือครับ”

“เอ...” คำถามของอิซิงามิทำเอาใบหน้ายาสีโกะเกร็งขึ้นมาทันที

“กำจัดแมลงสาบไปแล้วหรือครับ”

“อ๊ะ...คะ เสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่เป็นไรแล้วละคะ” ยาสีโกะค้อมหัว
ปลกๆ

“งั้นหรือครับ ถ้ามีอะไรที่ผมพอช่วยได้ก็บอกนะครับ”

“ขอบคุณคะ ขอโทษด้วยนะคะที่ทำให้เสียงดัง” ยาสีโกะค้อมหัว แล้ว
ปิดประตูล็อกกุญแจ พอได้ยินเสียงอิซิงามิกลับห้องตัวเองแล้วปิดประตู
หล่อนก็พินหนายใจ พู- ออกมายาวๆ อย่างโล่งอก เฉลอทรุดตัวลงนั่งตรงนั้น
ได้ยินเสียงเปิดประตูเลื่อนดังมาจากด้านหลัง ตามมาด้วยเสียง
มิซาโตะเรียก “แม่...”

ยาสีโกะลุกขึ้นอย่างเนือยๆ พอเห็นรอยโปงที่ผ้าคลุมโต๊ะอุ่นซา ก็
รู้สึกถึงความลึนหวังอีกครั้ง

“ช่วย...ไม่ได้แะะ” ในที่สุดหล่อนก็รำพึงออกมา

“ทำไงดีล่ะ” มิซาโตะซ้อนสายตามองผู้เป็นแม่

“ทำอะไรได้ คงต้อง...โทร.แจ้งตำรวจนะแหละ”

“จะมอบตัวฉันหรือ”

“มีแต่ทางเลือกนั้นไม่ใช่หรือไง คนตายไปแล้ว ฟิ้นขึ้นมาไม่ได้หรอก”

“ถ้ามอบตัว แล้วแม่จะเป็นยังไง”

“นั่นสิ...” ยาสึโกะเสยผม เพิ่งรู้ตัวว่าผมเผ้ายุ่งเหยิง เพื่อนบ้านครูสอนคณิตศาสตร์อาจผิดสังเกตก็ได้ แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะ

“ต้องเข้าคุกไม่ใช่หรือไง?” ลูกสาวถามรุกร้ามาอีก

“คง...งั้นมั้ง” ริมฝีปากของยาสึโกะหย่อนเป็นรอยยิ้มของความปลงตก “ก็แม่ฆ่าคนไปแล้วทั้งคน”

มิซาโตะสายหัวพัลวัน “แบบนั้นมันจะบ้าบอไปละ”

“ทำไมล่ะ”

“ก็แม่ไม่ได้ผิดเสียหน่อย ทั้งหมดเพราะหมอนั้นมันแลวเอง ตอนนี่เราไม่ได้เกี่ยวข้องกับใครกันแล้วแท้ๆ ยังตามมาจองเวรแม่กับหนูไม่เลิก... ไม่เห็นต้องติดคุกเพราะคนแบบนี้เลยสักนิด”

“ถึงจะพูดแบบนี้ก็เถอะ แต่ฆ่าคนก็คือฆ่าคนอยู่ดี”

น่าประหลาดที่ระหว่างยาสึโกะอธิบายให้มิซาโตะฟัง อารมณ์ของหล่อนก็สงบลง เริ่มคิดเรื่องต่างๆ อย่างมีสติยิ่งขึ้น แล้วค่อยๆ คิดว่าตัวเองยังมีทางเลือกอื่นอยู่หรือเปล่า ตนไม่เอายากให้มิซาโตะกลายเป็นลูกสาวฆาตกร แต่หากไม่อาจหลีกเลี่ยงความจริงได้ละก็ ไม่ว่าจะอย่างไรอย่างน้อยก็ขอเลือกทางที่จะไม่ทำให้สังคมมองอย่างเย็นชาหน่อยเถอะ

ยาสึโกะเบนสายตามองโทรศัพท์ที่ไร้สายที่หล่นอยู่ตรงมุมห้อง แล้วเอือมมือไป

“ไม่ได้นะ” มิซาโตะวิ่งเข้ามาทันควัน พยายามแย่งโทรศัพท์ไปจากมือของแม่

“ปล่อยเดี๋ยวนี้”

“ก็หนูบอกว่าไม่ได้” มิซาโตะคว้าข้อมือของยาสึโกะไว้ คงเพราะเล่น

แบดมินตัน เร็วแรงจึงเยาะนัก

“ขอร้องละ ปล่อยให้แม่เถอะ”

“ไม่เอา หนูไม่ยอมให้แม่ทำแบบนี้หรอก ถ้าแม่จะเอางั้น หนูจะมอบตัวเอง”

“พูดอะไรบ้าๆ ของลูกนะ”

“ก็คนที่ดีเป็นคนแรกคือหนู แม่พยายามจะช่วยหนูเท่านั้น ระหว่างนั้น หนูก็ช่วยแม่ หนูก็เป็นฆาตกรด้วยเหมือนกัน”

คำพูดของมิซาโตะทำให้ยาสีโกะสะดุ้งใจ พรึบตานั้น เร็วแรงก็หายไปจากมือที่ถือโทรศัพท์อยู่ มิซาโตะคว้าโอกาส รีบชิงโทรศัพท์ไปทันที กอดแน่นราวกับจะซุกซ่อนพรางผละหนีไปมุมห้อง หันหลังให้ยาสีโกะ

ตำรวจ- ยาสีโกะครุ่นคิด

พวกตำรวจสืบสวนจะยอมเชื่อคำพูดของหล่อนหรือเปล่านะ จะไม่สงสัยเร็วหรือหากหล่อนให้การว่าลงมือฆ่าโทงาชิโดยลำพัง จะยอมเชื่อง่ายๆ โดยปราศจากข้อกังขาหรือ

แน่นอนว่าตำรวจจะสืบสวนอย่างถ้วนทั่ว หล่อนเคยได้ยินคำว่า “เก็บหลักฐานสนับสนุน” จากละครทีวี โดยตำรวจจะใช้สารพัดวิธีเพื่อพิสูจน์ว่าคำพูดของคนร้ายเป็นความจริงหรือไม่ ทั้งการสอบปากคำ การพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ และอื่นๆ อีกมากมาย-

เบื้องหน้าสายตาราวกับมืดมัวลง ยาสีโกะมั่นใจว่าไม่ว่าถูกตำรวจชู่อย่างไร ตนก็ไม่มีทางบริปากบอกเรื่องที่มีซาโตะทำ แต่ถ้าถูกตำรวจจับโกหกได้เมื่อไหร่ก็จบกัน ต่อให้อ้อนวอนเพียงไรว่าปล่อยให้แม่เถอะแล้วลูกสาวไป ก็ไม่มีทางที่ตำรวจจะยอมฟังหรอก

มีวิธีใดบ้างที่จะอำพรางได้ว่าตัวเองลงมือฆ่าเพียงลำพัง ยาสีโกะใคร่ครวญ แต่ต้องทิ้งความคิดนั้นไปทันที มือใหม่อย่างหล่อน ไม่ว่าจะเล่นลูกไม้อย่างไร ก็คงถูกมองทะลุได้ง่ายดาย

แต่กระนั้น ก็ต้องปกป้องมิซาโตะให้ได้ ยาສึโกะคิด ลูกสาวผู้นำ
สงสารที่เกิดมามีแม่อย่างหล่อนจึงแทบไม่มีความทรงจำดี ๆ ในชีวิตเลย
ตั้งแต่เด็ก ๆ ต่อให้หล่อนต้องเอาชีวิตเข้าแลกก็ไม่ยอมให้เธอเคราะห์ร้าย
ไปกว่านี้

แต่ทำอย่างไรดี ไม่มีวิธีดี ๆ อยู่บ้างเลยหรือ

ขณะนั้นเอง ไทรศัพทที่มีมิซาโตะกอดอยู่ก็ส่งเสียงดังขึ้น มิซาโตะเบิก
ตากว้างหันมามองยาສึโกะ

ยาສึโกะยื่นมือออกไปเสียบ ๆ มิซาโตะมีสีหน้าล้งเล็นิดหน่อย ค่อย ๆ
ยื่นไทรศัพทให้

ยาສึโกะปรับลมหายใจ กดปุ่มรับสาย

“ฮัลโล่ ฮานาโอกะคะ”

“เอ๋อ นี่เพื่อนบ้าน อิชิงามินะครับ”

“ฮะ...” ครุ่นนั้นอีกแล้ว คราวนี้มีธุระอะไรอีกล่ะ “มีอะไรหรือคะ”

“เอ๋อ คือ...เป็นห่วงว่าจะทำยังไงต่อล่ะครับ”

หล่อนไม่เข้าใจว่ากำลังถูกถามเรื่องอะไร

“หมายถึงอะไรหรือคะ”

“ก็” อิชิงามิทิ้งช่วงนิดหน่อยก่อนพูดต่อ “ถ้าคุณจะไปเจอแจ๊งด้า
ผมจะไม่พูดอะไรอีก แต่ถ้าไม่ได้อยากทำแบบนั้น ก็คิดว่าตัวผมเองพอช่วย
อะไรได้บ้างล่ะครับ”

“เอ?” ยาສึโกะงุนงง ชายคนนี้พูดเรื่องอะไรอยู่กันแน่

“เขาเป็นว่า” อิชิงามิพูดด้วยเสียงที่อ้อมให้เบาลง “เดี๋ยวผมไปหา
ที่นั่นได้ไหมครับ”

“เอ๋ ไม่ คือว่า...มัน...ไม่ได้หรอกคะ” เหงื่อเย็นเยียบผุดพรายขึ้น
ทั่วกายของยาສึโกะ

“คุณฮานาโอกะ” อิชิงามิเรียกเตือนสติ “ผู้หญิงกำจัดศพกันเอง
ไม่ไหวหรอกนะครับ”

ยาสีโกะพูดไม่ออก ชายคนนี้รู้ได้อย่างไรกัน

คงได้ยินกระมัง หล่อนคิด เสียงหล่อนคุยกับมิซาโตะเมื่อกี้คงได้ยินไปถึงข้างห้องแน่ ไมสิ ดีไม่ดีอาจได้ยินตั้งแต่ตอนที่ต่อสู้กับโทงชิแล้ว

ไม่รอดแน่ หล่อนทอดอาลัย หมดสิ้นหนทางหนี ต้องมอบตัวกับตำรวจเท่านั้น แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องปกปิดเรื่องที่มีซาโตะเกี่ยวข้องด้วยต่อไป

“คุณฮานาโอะกะ ฟังอยู่หรือเปล่าครับ”

“ฮะ ค่ะ ฟังอยู่ค่ะ”

“ผมไปที่นั่นได้ไหมครับ”

“เอ่อ แต่ว่า...” ยาสีโกะมือยังถือโทรศัพท์แนบหู ตามองลูกสาวสีหน้ามิซาโตะแฝงแววหวาดหวั่นระคนกังวล คงประหลาดใจว่าแม่กำลังคุยกับใครกระมัง

ถ้าอิซิงามิเสียหูฟังจากข้างห้อง เขาก็ต้องรู้ว่ามิซาโตะเกี่ยวข้องกับฆาตกรรม และเกิดเขาบอกเรื่องนี้กับตำรวจ ต่อให้ยาสีโกะจะปฏิเสธเพียงไร ตำรวจคงไม่ยอมเชื่อแน่

ยาสีโกะตัดสินใจเด็ดขาด

“เข้าใจแล้วค่ะ ฉันก็มีเรื่องอยากขออภัย ถ้าฉันช่วยมาหน่อยได้ไหมคะ”

“ครับ จะไปเดี๋ยวนี้” อิซิงามิตอบ

พร้อมๆ กับที่ยาสีโกะวางสาย มิซาโตะถามสวนทันที “ใครโทรมา”

“คุณอิซิงามิ ครูที่อยู่ข้างห้องนะ”

“แล้วเขาโทรมาทำไม...”

“เอาไว้อธิบายทีหลัง ลูกเข้าไปอยู่ในห้องก่อน ปิดประตูเลื่อนซะเร็วเข้า”

มิซาโตะเดินเข้าห้องด้านในไปด้วยสีหน้าจับตันชนปลายไม่ถูก และแทบจังหวะเดียวกับที่เธอปิดประตูเลื่อน ยาสีโกะก็ได้ยินเสียงอิซิงามิกำลังออกจากห้องข้างๆ

ในที่สุดเสียงอินเตอร์คอมที่ประตูก็ดังขึ้น ยาສີโกะเดินไปที่ชานถอด
รองเท้า ปลดล็อกประตูและไขคีย์ออก

พอเปิดประตูก็เจออิซิงามิยืนอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ไม่รู้ว่าทำไมเขา
จึงได้สวมเสื้อเชิ้ตสีกรมท่ามา เมื่อกี้ไม่ได้สวมชุดแบบนี้เสียหน่อย

“เชิญค่ะ”

“รบกวนหน่อยนะคะ” อิซิงามิโค้งให้

ระหว่างที่ยาສີโกะกำลังล็อกประตู เขาก็เข้าไปในห้อง ปรีเข้าไปตลบ
ผ้าคลุมโต๊ะอุ่นขาขึ้นโดยไม่ลังเล เป็นพฤติกรรมที่บ่งบอกว่าต้องการเช็คว่า
มีศพอยู่ตรงนั้น

เขาคुकเข่าลง จ้องศพโทงาชิ สีหน้าราวกับครุ่นคิดอะไรอยู่ ยาສີโกะ
สังเกตเห็นว่ามีมือของเขาสวมถุงมือผ้าฝ้ายอยู่

ยาສີโกะเหลือบมองศพอย่างขลาดๆ ร่องรอยของชีวิตหายไปจาก
ใบหน้าโทงาชิโดยสิ้นเชิง ได้ริมฝีปากมีสิ่งที่แยกไม่ออกว่าเป็นคราบน้ำลาย
หรือสิ่งสกปรกเกาะอยู่

“อ้อ...ตกลงว่าได้ยินนั่นหรือคะ” ยาສີโกะลองถาม

“ได้ยิน? อะไรหรือครับ”

“ก็ได้ยินเสียงพวกเราคูด้วยกัน เลยโทร.มาไม่ใช่หรือคะ”

อิซิงามิหันมาทางยาສີโกะด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

“เปล่า ไม่ได้ยินเสียงคุณด้วยกันเลยครับ อะพาร์ตเมนต์นี้นะ ถ้าเรื่องเก็บ
เสียงละก็หายห่วงครับ เงียบขนาดที่ผมถูกใจ ถึงได้เลือกมาอยู่ที่นี่ไงละ”

“แล้วทำไมถึง...”

“เดาสถานการณ์ออก...ใช่ไหมล่ะครับ”

คะ ยาສີโกะพยักหน้า

อิซิงามิชี้ไปที่มุมห้อง ตรงนั้นมีกระป๋องเปล่ากำลังอยู่ ที่ปากกระป๋อง
มีซี่เก๋ากหักออกมา

“ตอนที่ผมมาหาเมื่อกี้ ยังมีกลิ่นบุหรี่คั่งอยู่ครับ ก็เลยสงสัยว่า แหกอาจยังอยู่ แต่ไม่มีร่องเท้าหรืออะไรที่ฟ้องแบบนั้น แล้วที่แปลกๆ คือ เหมือนมีใครแอบอยู่ใต้โต๊ะอุณา แต่ไม่ได้เสียบปลั๊ก ถ้าแขกคนนั้นจะซ่อนตัวจริงๆ ด้านในก็มีห้องให้เข้าไปแอบ ก็เท่ากับว่าคนที่อยู่ใต้โต๊ะอุณานั้นไม่ได้เข้าไปซ่อนเอง แต่ถูกซุกซ่อนไว้ ดูจากเสียงตึงตังเหมือนมีใครอาละวาดเมื่อกี้ หรือผมเผ้าที่ยุงเหยิงของคุณ ก็พอนึกภาพออกได้ว่าน่าจะมีอะไรเกิดขึ้น และอีกอย่าง อะพาร์ตเมนต์นี้ไม่มีแมลงสาบนะครับ ผมอยู่มานานแล้ว ถึงกล้ารับประกันได้”

ยาสีโกะเหม่อมองปากของอิซิงามิที่พูดเรื่อยเฉื่อยโดยสีหน้าไม่เปลี่ยน อดนึกนอกเรื่องไม่ได้ว่า ตอนอยู่ที่โรงเรียน คนคนนี้คงอธิบายให้เด็กนักเรียนฟังแบบนี้กระมัง

ยาสีโกะรู้ตัวว่าตัวเองถูกอิซิงามิจ้องเขม็งอยู่จึงหลบตา รู้สึกว่าตัวเองก็ถูกอีกฝ่ายลอบสังเกตอยู่

เขาใจเย็นและหัวดีจนน่ากลัวเลยละ หล่อนคิด ไม่เช่นนั้น แค่มองจากช่องแอมประตู คงไม่อาจสันนิษฐานได้ขนาดนี้ แต่ขณะเดียวกัน ยาสีโกะก็แอบโล่งใจ อย่างไม่เสียดูเหมือนอิซิงามิไม่ได้รู้เรื่องที่เกิดขึ้นโดยละเอียด

“สามที่แยกทางกันแล้วนะคะ” หล่อนบอก “หย่าขาดกันไปแล้วไม่รู้กี่ปี แต่ตอนนี้อย่างดีไม่หยุดหย่อน ถ้าไม่ให้เงินก็ไม่ยอมไป... วันนั้นก็มาแบบเดิมๆ แต่คราวนี้ฉันเหลืออด มันโมโหจัดขึ้นมา...” หล่อนพูดถึงตรงนี้ก็ก้มหน้า ไม่กล้าเล่าสถานการณ์ตอนที่ฆ่าโทงาชิ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องหาทางกันมิซาโตะไม่ให้มาพัวพันด้วย

“ตั้งใจจะมอบตัวหรือครับ”

“คงต้องทำแบบนี้กระมังคะ ถึงจะสงสารมิซาโตะที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับดัวก็เถอะ”

พอหล่อนพูดมาถึงตอนนี้ ประตูลี้นก็เปิดออกอย่างแรง มิซาโตะ ยืนอยู่อีกด้าน

“แบบนี้ไม่เอาละ ยังไงๆ ก็ไม่ได้”

“มิซาโตะ ลูกน่าจะเสียไปแล้ว”

“ไม่เอา แบบนั้นหนูไม่เอาด้วยนะ คุณลุงคะ พี่งนะ คนที่ฆ่าผู้ชาย คนนั้นนะ—”

“มิซาโตะ!” ยาสึโกะตวาด

มิซาโตะสะดุ้ง ก้มหน้างุด จ้องมองผู้เป็นแม่อย่างน้อยใจ ทำตาแดงๆ

“คุณฮานาโอกะ” อชิงามีเปล่งเสียงราบเรียบ “คุณไม่จำเป็นต้อง ปิดบังผมหรอกครับ”

“ไม่ได้ปิดบังอะไรนี่คะ...”

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้ลงมือคนเดียว ลูกสาวคุณคงช่วยด้วยใช่ไหม”

ยาสึโกะรีบส่ายหน้าพัลวัน

“พูดอะไรแบบนี้คะ ฉันทำคนเดียวค่ะ เด็กคนนั้นเพิ่งกลับมาเมื่อ กี่นี้เอง... เอ้อ หลังจากที่ฉันลงมือไปแล้ว เขาก็กลับมาตอนนั้นพอดี เพราะ ังั้น เขาไม่เกี่ยวอะไรด้วยนะค่ะ”

แต่อชิงามีไม่มีทำที่ว่าจะเชื่อคำพูดของหล่อนแม้แต่น้อย เขาถอนใจ เฮือก เหลียวมองมิซาโตะ

“โกหกแบบนี้แหละ ผมว่าลูกสาวคุณจะอึดอัดเอานะครับ”

“ไม่ได้โกหกนะค่ะ เชื่อกันเถอะค่ะ” ยาสึโกะวางมือลงบนหัวเข่า ของอชิงามี

หลังจากจ้องมือข้างนั้นเขม็ง เขาเบนสายตาไปยังศพ เอียงคอเล็กน้อย

“ปัญหามันอยู่ที่ว่าตำรวจจะมองยังไงต่างหากล่ะครับ แต่ผมว่า โกหกแบบนี้ไม่ผ่านหรอกนะครับ”

“ทำไมล่ะคะ” หลุดปากถามไปแล้ว หล่อนเพิ่งนึกคิดได้ว่าถามแบบนี้เท่ากับยอมรับกลายเป็นโกหก

อิซิงามิชี้มือขวาไปยังศพ

“ที่ข้อมือกับที่หลังมือมีรอยห้อเลือด ถ้าดูดีๆ จะเห็นว่าเป็นรอยนิ้วมือ ผู้ชายคนนั้นคงถูกรัดคอจากด้านหลัง แล้วดิ้นรนขัดขืน ก็เลยจับข้อมือเขาไว้กั้นไม่ให้ดึงออกได้ เรียกว่ามอมแวบเดียวก็รู้แล้วล่ะครับ”

“ก็บอกอยู่ไงคะ ว่าฉันเป็นลงมือเอง”

“คุณฮานาโอะคะ แบบนั้นนะมันเป็นไปได้หรอกครับ”

“ทำไมหรือคะ”

“คุณรัดคอเขาจากด้านหลังไม่ใช่เหรอ? แล้วจะจับข้อมือเขาอีกได้ยังไง เท่ากับว่าคุณต้องมีสี่มือ”

ยาสึโกะเถียงคำอธิบายของอิซิงามิไม่ออก รู้สึกกราวกับหลุดเข้าไปในอุโมงค์ที่ไร้ทางออก หล่อนคอดก ถ้าอิซิงามิมอมแวบเดียวก็ดูออกขนาดนี้ ตำรวจก็คงยิ่งตรวจสอบสวนเข้มงวดหนักขึ้นอีก

“ไม่ว่ายังไง ฉันก็ไม่อยากให้มีซาโตะติดร่างแหไปด้วยคะ แค่อยากช่วยลูกเท่านั้น...”

“หนูเองก็ไม่อยากให้มีซาโตะติดคุณนะ” มิซาโตะพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนจะร้องไห้

รู้สึกกราวกับว่าบรรยากาศหนักอึ้ง จนยาสึโกะแทบจะบีบแขนภายใต้แรงกดดันนั้น

“คุณลุงคะ...” มิซาโตะเอ่ยปาก “คุณลุงมาแนะนำให้คุณแม่มอบตัวซะหน่อย”

อิซิงามิทิ้งช่วงนิดหนึ่งก่อนตอบ

“ที่ฉันโทร.มาหาเพราะคิดว่าตัวเองอาจช่วยพวกคุณฮานาโอะได้บ้าง ถ้าคิดจะมอบตัวก็สุดแล้วแต่ แต่ถ้าไม่ใช่แบบนั้น จักรการกันแค่สองคนก็คงลำบาก”

คำพูดนั้นทำให้ยาสีโกะเงยหน้าขึ้นจากฝ่ามือ จะว่าไป ตอนที่ชายคนนี้โทร.มาหา ก็พูดอะไรแปลกๆ อย่าง พวกผู้หญิงกำจัดศพกันเองไม่ไหวหรือครับ...นี่นะ

“วิธีที่ทำให้เรื่องจบลงได้โดยไม่ต้องมอบตัวไหมคะ” มิซาโตะถามต่อ ยาสีโกะเงยหน้า อธิงามิเอียงคอเล็กน้อยแต่ไม่มีสีหน้าหวาดหวั่นเลย

“คงต้องเลือกว่าจะปกปิดว่าเกิดเหตุขึ้น หรือเลือกจะตัดความเชื่อมโยงระหว่างพวกคุณกับคดี แต่ไม่ว่าอย่างไร ก็ต้องกำจัดศพอยู่ดี”

“คิดว่าจะทำได้หรือเปล่าคะ”

“มิซาโตะ” ยาสีโกะปราม “พูดอะไรแบบนี้”

“แม่นะเสียบไปเถอะ นี่ ว่าไงคะ ทำได้ไหมคะ”

“คงยากนะ แต่ใช่ๆจะเป็นไปไม่ได้”

น้ำเสียงอิธิงามิไร้ชีวิตชีวาเช่นเคย แต่ยาสีโกะได้ยินเหมือนมันมีเหตุผลบางอย่างสนับสนุนอยู่

“แม่คะ” มิซาโตะพูด “ให้คุณลุงเขาช่วยเถอะ มีแต่ทางนี้เท่านั้น”

“แต่ว่า ทำแบบนี้...” ยาสีโกะมองอิธิงามิ

ตาดีๆ ของเขาทอดต่ำลง รวากับรอยข้อสรุปของสองแม่ลูกอยู่

ยาสีโกะนึกถึงเรื่องที่ซาโยโกะพูดขึ้นมา ถ้าเชื่อตามนั้น ครูคณิตศาสตร์คนนี้จะชอบหล่อนอยู่ เพราะว่าเขาต้องเช็กก่อนว่าหล่อนอยู่ที่ร้านหรือเปล่า จึงค่อยมาซื้อข้าวกล่อง

ถ้าไม่ได้ฟังเรื่องนั้นมาก่อน หล่อนก็อาจขឹងใจว่าอิธิงามิประสาทยังดีหรือเปล่า มีโลกไหนบ้างที่เพื่อนบ้านซึ่งไม่ได้รู้จักมักจี่กันมาเสนอหน้าช่วยขนาดนี้ ดีไม่ดีตัวเองจะพลอยเข้าตารางไปด้วย

“ถึงจะซ่อนศพ แต่สักวันคงถูกเจออยู่ดีไม่ใช่หรือคะ” ยาสีโกะพูดออกไปแล้วเพิ่งรู้ว่าคำพูดนี้เป็นก้าวแรกที่เปลี่ยนแปลงชะตากรรมของพวกเขาตน

“ยังไม่ได้ตัดสินใจหรอกนะคะครับ ว่าควรซ่อนศพหรือเปล่า” อิชิงามิตอบ “บางกรณีไม่ซ่อนอาจดีกว่า ส่วนจะทำยังไงกับศพ ผมว่าควรรวบรวมข้อมูลก่อนตัดสินใจครับ แต่ที่แน่ชัดคือไม่ควรปล่อยศพไว้แบบนี้”

“เอ้อ ข้อมูลที่ว่า?”

“ข้อมูลเกี่ยวกับคนคนนี้นะครับ” อิชิงามิหลุบตามองศพ “ที่อยู่ ชื่อสกุล อายุ อาชีพ สาเหตุที่มาห้อง แล้วเขาตั้งใจจะไปไหนต่อ มีครอบครัวหรือเปล่า คุณช่วยบอกข้อมูลเท่าที่รู้มาหน่อยครับ”

“อ๊ะ เรื่องนั้น...”

“แต่ก่อนอื่น เคลื่อนย้ายศพกันก่อนเถอะครับ ควรทำความสะอาดห้องนี้โดยเร็วที่สุด ร่องรอยก่ออาชญากรรมน่าจะตกค้างอยู่เป็นภูเขาเลากาเสียล่ะ” พุดยังไม่ทันจบ อิชิงามิก็ลงมือยกท่อนบนของศพ

“เอ แต่ ที่ว่าย้ายเนี่ย ย้ายไปไหนหรือคะ?”

“ห้องผมนะสิครับ”

อิชิงามิตอบด้วยสีหน้าเหมือนสื่อว่า ‘ไม่น่าถาม จากนั้นก็ซ่อนไหล่ของศพขึ้น เรี่ยวแรงเขาเยอะน่าดู ยาสีโกะแอบเห็นว่าที่ชายเสื้อสีกรมท่าของเขา เย็บแผ่นผ้าที่มีคำว่า “ชมรมยูโด” เอาไว้

อิชิงามิใช้เท้าเขี่ยแผ่นซีตคณิตศาสตร์ที่กระจัดกระจายบนพื้น แล้ววิ่งหย่อนศพลงวางตรงช่องว่างบนพื้นเสื้อที่เขยออกมา ดวงตาของศพเบิกค้าง เขาหันไปทางสองแม่ลูกที่ยืนนิ่งอยู่หน้าประตู

“ให้คุณลูกไปทำความสะอาดห้องหน่อยดีไหม ใช้เครื่องดูดฝุ่นดูดเอาให้สะอาดที่สุด ส่วนคุณแม่กรุณาอยู่ต่อด้วยครับ”

มิซาโตะพยักหน้าที่ซีดเผือด เหลือบมองผู้เป็นแม่แวบหนึ่งแล้วย้อนกลับไปที่ห้องข้างๆ

“ช่วยปิดประตูด้วยครับ” อิชิงามิบอกยาสีโกะ

“ฮะ...คะ”

หล่อนทำตามที่บอก แต่ถอดรองเท้าแล้วยืนที่อยู่อยุตรงนั้น

“เอาเป็นว่าเข้าห้องมาก่อนเถอะครับ แต่รบกวนย่นะครับไม่เหมือนห้องคุณ”

อิซิงามิหยิบเบาะรองนั่งเล็กๆ ที่อยู่บนเก้าอี้มา วางมันลงข้างๆ ศพ ยาสี่โกะเข้าห้องมาแล้ว ไม่ยอมนั่งลงตรงเบาะ แต่เลี้ยงไปหย่อนตัวลงที่มุมห้อง จะได้ไม่หันไปทางศพ ทำที่นั่นทำให้อิซิงามินึกออกว่าหล่อนคงกลัวศพกระมัง

“ฮะ ขอโทษที่เสียมารยาท” เขาหยิบเบาะรองนั่ง ยื่นให้หล่อน “เชิญครับ เอาไปใช้เถอะ”

“ไม่ละคะ ไม่เป็นไร” หล่อนส่ายหัวนิดๆ ทั้งที่ยังก้มหน้า

อิซิงามิวางเบาะกลับไปเก้าอี้ ตัวเองนั่งลงข้างศพ

ที่คอศพมีรอยแถบสีแดงคล้ำ

“สายไฟหรือครับ”

“เอ?”

“ของที่ใช้รัดคอนะครับ ใช้สายไฟใช้ไหมครับ”

“ฮะ...ใช่คะ สายไฟของโต๊ะอุ๋นซา”

“โต๊ะอุ๋นซาตัวนั้นสินะครับ” อิซิงามินึกถึงผ้าคลุมโต๊ะอุ๋นซาที่ใช้ซ่อนศพ “ไฉนนั้นก็ควรทิ้งไปนะครับ เอาเถอะ แล้วผมจะหาทางจัดการที่หลัง ว่าแต่...” อิซิงามิเบนสายตากลับไปที่ศพ “วันนี้คุณนัดคนคนนี้ไว้หรือครับ”

ยาสี่โกะส่ายหน้า

“ไม่ได้นัดคะ จู่ๆ เขาก็เผลอมาที่ร้านตอนเที่ยง แล้วตอนเย็นก็เจอกันที่ภัตตาคารครอบครัวโกสึๆ ร้าน คุ่ยเสิร์จก็แยกย้ายกันไปแล้ว แต่หลังจากนั้นเขายังตามมาที่บ้านอีก”

“ภัตตาคารครอบครัว...หรือครับ”

คงหวังยากว่าจะไม่มีพยานรู้เห็น อิซิงามิคิด

เขาล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อแจ้มเปอร์รี่ของศพ ล้วงธนบัตรหมีนเยน
ที่ม้วนไว้ออกมา มีสองใบด้วยกัน

“ฮะ นั่นของที่ฉัน...”

“ให้เขาใช้ไหมครับ”

พอเห็นหล่อนพยักหน้า อิชิงามก็ยื่นเงินนั้นให้ แต่หล่อนไม่มีทีท่าว่า
จะยื่นมือออกมารับ

อิชิงามลุกขึ้น เดินไปล้วงกระเป๋าเงินจากกระเป๋าเสื้อนอกของตัวเอง
ที่แขวนอยู่ตรงผนัง จากนั้นหยิบเงินสองหมีนเยนออกมา แล้วสอดธนบัตร
ที่ได้จากศพลงไปในกระเป๋าเงินแทน

“ถ้าแบบนี้คงไม่ขยะแขยงแล้วใช่ไหมครับ” เขาส่งเงินที่ล้วงจาก
กระเป๋าของตัวเองไปให้ยาสี่โกะ

หลังจากที่หล่อนแสดงท่าทีลังเลเล็กน้อย และตอบขอบคุณเบาๆ
แล้วยอมรับเงินนั้นไป

“เออะ”

อิชิงามคั่นกระเป๋าเสื้อผ้าของศพอีกครั้ง ล้วงกระเป๋าเงินออกมาจาก
กระเป๋ากางเกงของศพ ในนั้นมีเงินนิดหน่อยกับใบซัฟซีและใบเสริจ

“คุณโทงาชิ ชินจิ...รึ ที่อยู่คือชินจุกุ เขตนิชิชินจุกุ ตอนนี้อย่างอาศัย
อยู่ที่นี่หรือเปล่าครับ” เขาดูใบซัฟซีแล้วหันไปถามยาสี่โกะ

หล่อนขมวดคิ้วแล้วเอียงคอหลังเล

“ไม่ทราบเหมือนกันคะ แต่คิดว่าไม่น่าใช่ ดูเหมือนเขาเคยอยู่ที่นิชิ
ชินจุกุ แต่เคยได้ยินเขาพูดทำนองว่าไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าเลยถูกล้อออกมา”

“เพิ่งไปต่อใบซัฟซีเมื่อปีที่แล้ว ถ้ายังคงไม่ได้ย้ายทะเบียนบ้าน แต่
หาที่พักอยู่ที่ไหนสักแห่งหรือเปล่าครับ”

“คงย้ายไปเรื่อยๆ กระมังคะ เจ้าตัวไม่มีอาชีพแน่นอน เลยไม่น่าจะ
เช่าห้องได้อย่างเป็นหลักเป็นแหล่ง”

“ดูเหมือนจะใช้ นะครับ” อิชิงามิสะดุดตากับใบเสร็จแผ่นหนึ่ง เป็นใบเสร็จโรงแรมชื่อห้องเช่าโอเกียะ จำนวนเงินค่าที่พักสองคืน 5,880 เยน เหมือนจะเป็นโรงแรมแบบที่ต้องจ่ายค่าที่พักล่วงหน้า อิชิงามิ ลองคำนวณในใจคร่าวๆ ตกคืนละ 2,800 เยน

เขาเอาใบเสร็จนั้นให้ยาสึโกะดู

“ดูเหมือนเขาพักที่นั่นนะครับ ถ้าไม่เช็กเอาต์ เดี่ยวคนของโรงแรมก็ต้องเปิดห้องดู และถ้าลูกค้าเข้าพักหายไป เขาอาจไปแจ้งตำรวจ แต่ก็เป็นไปได้ว่าเขาคงปล่อยผ่านเพื่อตัดรำคาญ เพราะอาจเกิดเรื่องแบบนี้บ่อยๆ จึงให้จ่ายล่วงหน้าเสียเลย แต่ถ้าคิดเข้าข้างตัวเองเกินไปก็เป็นเรื่องอันตรายนะครับ”

อิชิงามิความมือหยาของในกระเป๋าของศพต่อ แล้วล้วงกุญแจออกมา มีป้ายกลมๆ ติดอยู่ บนป้ายสลักเลข 305 ไว้

ยาสึโกะมองกุญแจดอกนั้นอย่างเหม่อลอย ดูเหมือนความคิดที่ว่า ควรทำอะไรต่อไป ไม่ได้อยู่ในหัวของหล่อนเลย

ได้ยินเสียงเครื่องดูดฝุ่นดังแว่วมาจากห้องข้างๆ มิซาโตะคงตั้งหน้าตั้งตาทำความสะอาดห้องอยู่ ท่ามกลางความกังวลไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป เธอคงใช้เครื่องดูดฝุ่นทำในสิ่งที่อย่างน้อยตัวเองพอทำได้อย่างสุดความสามารถ

เราต้องช่วยปกป้อง อิชิงามิตั้งใจคิดเสียใหม่ คงไม่มีโอกาสอีกแม้แต่หน่อยที่คนอย่างตนจะได้มาใกล้ชิดกับผู้หญิงที่งดงามคนนี้ ตอนนี้นี้ต้องระดมภูมิปัญญาและพลังทั้งหมดเท่าที่มี เพื่อสกัดกั้นหายนะที่กำลังจะมาเยือนพวกหล่อน

อิชิงามิเหลียวมองหน้าชายผู้กลายเป็นศพ ไร้สีหน้า ให้ความรู้สึกเว้งว่างว่างเปล่า แต่ก็จินตนาการได้ไม่ยากว่าชายคนนี้สมัยหนุ่มๆ จัดเป็นหนุ่มหน้าตาดี ไม่สิ แม้จะย่างเข้าวัยกลางคน เริ่มห่อเหี่ยว แต่รูปโฉมในตอนนั้นก็น่าจะเป็นที่ชื่นชอบของพวกผู้หญิงแน่นอน

ผู้ชายพรรคนี้ลึนนะที่ยาสีโกะชอบ อิชิงามิคิด แล้วความริษยาที่แผ่ขยายขึ้นในอกราวกับฟองเล็กๆ ที่พองพลา่น เขาสะบัดหน้า อายตัวเองที่ เกิดความรู้สึกเช่นนี้ขึ้นมา

“ผู้ชายคนนี้มีคนใกล้ชิดที่ติดต่อบ้างหรือเปล่าครับ”
อิชิงามิตั้งคำถามอีกครั้ง

“ไม่ทราบจริงๆ ค่ะ วันนี้เพิ่งได้เจอเขาจริงๆ นะคะ”

“เขาเล่ารีเปลาว่าพุงนี้เขามีแผนจะทำอะไรบ้าง มีนัดเจอใครบ้าง ทำนองนี้”

“ไม่รู้เลยค่ะ ขอโทษด้วยค่ะ ที่ช่วยอะไรไม่ได้เลย” ยาสีโกะคอดกอย่างรู้สึกผิด

“อ้อไม่หอรอกครับ แค่อถามดูเฉยๆ ไม่รู้ก็ไม่แปลก ไม่ต้องใส่ใจหอรอกครับ”

อิชิงามิใช้มือที่สวมถุงมืออยู่จับใบหน้าศพ มองลอดเข้าไปในปากของศพ แล้วเห็นว่าฟันกรามด้านในสุดมีครอบฟันโลหะอยู่

“มีประวัติรักษาฟัน รึ”

“ระหว่างที่ยังแต่งงานกับฉัน เขาเคยไปหาทันตแพทย์นะค่ะ”

“เมื่อกี่ปีก่อนครับ”

“เราหย่ากันเมื่อห้าปีก่อนนะค่ะ”

“ห้าปี เรอะ”

คงหวังได้ยากว่าประวัติคนไข้โดนทิ้งไปแล้ว อิชิงามิคิด

“แล้วเขามีประวัติอาชญากรรมหรือเปล่าครับ?”

“ไม่น่ามีนะค่ะ แต่ถ้าหลังจากแยกทางกัน ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“แสดงว่าอาจมีก็ได้สินะครับ”

“ค่ะ...”

ต่อให้ไม่มีประวัติอาชญากรรม แต่เขาอาจเคยถูกเก็บลายมือเพราะ

ฝ่าฝืนกฎจราจรบ้างก็เป็นได้ อิชิงามิไม่รู้ว่าจะตำรวจฝ่ายพิสูจน์หลักฐานจะสืบสาวไปถึงขั้นเทียบลายมือของผู้ทำผิดกฎจราจรด้วยหรือเปล่า แต่ควรคิดเผื่อเอาไว้ก่อน

หากจะกำจัดการศพ ก็ต้องเตรียมรับมือกับการระบุตัวตน จะว่าไปก็ต้องถ่วงเวลาไว้หน่อย ไม่ควรให้เหลือลายนิ้วมือกับรูปแบบของฟัน

ยาสีโกะถอนใจ เสียงนั้นเป็นเสียงเร้าอารมณ์ที่ทำให้อิชิงามิหัวน้ําไหล ตัดสินใจอีกครั้งว่าจะทำให้หล่อนสิ้นหวังไม่ได้เด็ดขาด

แน่นอนว่านี่เป็นโจทย์ยาก หากพิสูจน์ตัวตนของศพได้เมื่อไหร่ ตำรวจก็จะสวมมาถึงตัวยาสีโกะแน่นอน พวกหล่อนสองแม่ลูกจะต้านทานการระดมคำถามใส่ชนิดกักไม่ปล่อยของพวกตำรวจสืบสวนได้หรือเปล่า ขึ้นเตรียมแค่คำแก้ตัวข้างๆ คุกๆ ไว้ละก็ ทันทึ่ที่โดนจับจุดที่ขัดแย้งกันได้ ก็จะมีลั้มเหลวทันที และในที่สุดคงยอมสารภาพความจริงจนได้

ต้องเตรียมทั้งตรรกะและการป้องกันที่สมบูรณ์แบบให้ได้ หน้ําซ้ำต้องสร้างมันขึ้นมาในทันทีเสียด้วย

อย่าใจร้อน เขากำชับตัวเอง ใจร้อนไปก็แก้ปัญหอะไรไม่ได้ สมการนี้ต้องมีทางแก้แน่นอน-

อิชิงามิพริ้มตาลง อย่างที่ทำอยู่เสมอเวลาเผชิญหน้ากับโจทย์คณิตศาสตร์ยากๆ หากตัดข้อมูลจากโลกภายนอกได้ สมการคณิตศาสตร์ก็จะเริ่มเปลี่ยนรูปร่างไปหลากหลาย แต่สิ่งที่อยู่ในหัวของเขาในขณะนี้กลับไม่ใช่สมการคณิตศาสตร์

ในที่สุดเขาก็ลืมหายใจ มองนาฬิกาปลุกบนโต๊ะเป็นอันดับแรก เวลาผ่านไปเป็นสองทุ่มสามสิบนาทีแล้ว จากนั้นก็เบนสายตาไปยังยาสีโกะ หล่อนมีท่าที่เหมือนกลั่นน้ําหายใจ ผงะไปด้านหลัง

“ช่วยผมถอดหน่อยนะครับ”

“เอ...”

“ถอดเสื้อผ้าคนคนนี่นะครับ ไม่ใช่แค่เสื้อจัมเปอร์ แต่ถอดทั้งเสื้อ
สเวตเตอร์ ทั้งกางเกง ถ้าไม่เร่งมือเข้า ศพจะเริ่มแข็งตัว” อิชิงามิพูดพลาง
ลงมือถอดเสื้อจัมเปอร์จากศพทันที

“อ๊ะ ค่ะ”

ยาสึโกะเข้าช่วย แต่คงขยะแขยงที่จะสัมผัสร่างของศพ ปลายนิ้ว
จึงสั่นระริก

“ช่างเถอะครับ ที่นี่ผมจัดการเอง คุณไปช่วยลูกสาวคุณเถอะ”

“...ขอโทษค่ะ” ยาสึโกะก้มหน้า ค่อยๆ ลุกขึ้น

“คุณฮานาโอกะ” อิชิงามิเรียกตามหลัง พอหล่อนเหลียวกลับไป เขาก็บอก
“คุณเองก็ต้องมีพยานยืนยันที่อยู่นะครับ ช่วยคิดไว้ด้วย”

“พยานยืนยันที่อยู่หะรอคะ แต่ของแบบนี้ฉันไม่มีหะรอคะ”

“ถึงต้องสร้างขึ้นมาหลังจากนี้ไงครับ” อิชิงามิเอาเสื้อจัมเปอร์ที่
ถอดจากศพมาสวม “เชื่อใจผมเถอะครับ ไว้ใจความคิดตามหลักเหตุผล
ของผมแล้วกัน”

“โอ้ความคิดตามหลักเหตุผลของนายมันเป็นยังไงกันแน่ ชักอยาก
ลองวิเคราะห์ดูสักทีแฮะ”

yukarua มานานปีที่ห้าคางอยู่อย่างเปื้อนหน้าเย้ยขึ้นมา แล้วหวา
หวอดอย่างเสแสร้ง ถอดแว่นกรอบโลหะขนาดเล็กออกวางไว้ข้างๆ รวากับ
บอกไปว่าไม่ต้องใช้แล้ว

อาจเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็ได้ เพราะคุณานางิเอาแต่จ้องกระดานหมาก รุกที่อยู่ข้างหน้ามานานเกิน 20 นาทีแล้ว แต่คิดเท่าไรก็มองไม่เห็นกลยุทธ์ ที่จะฝ่าฟันการจมนุ่มไปได้ ตัวขุนก็หมดทางหนี ครั้นจะฮึดสู้แบบสุนัขจวน ตรอกรก็ไม่มีวิธีดีได้ แม้นึกตาเดินออกหลายแบบ แต่เจ้าตัวตระหนักรู้ว่า เดินแค่นี้ก็ตาก็ต้องเข้าตาจน

“หมากรุกนะ ยังไงก็ไม่เข้ากับนิสัยฉัน” คุณานางิพึมพำ

“เอาอีกละ”

“จะว่าไป ทำไม่ถึงใช้ตัวหมากที่ยึดได้จากคู่ต่อสู้ไม่ได้วะ มันก็คือ เซลยสงครามไม่ใช่หรอ เอามาใช้หน่อยจะเป็นไรไป”

“นายจับผิดกติกาพื้นฐานของเกมมันจะได้อะไรขึ้นมา แถมตัวหมาก ณะไม่ใช่เซลยสงคราม มันคือทหาร การจับหมากกินเท่ากับการปลิดชีวิต ทหารที่ตายไปแล้วจะเอามาใช้ได้ไงล่ะ”

“ที่หมากรุกญี่ปุ่นยังใช้ได้เลย”

“ต้องเคารพความพลิกแพลงของคนที่คิดค้นหมากรุกญี่ปุ่นนะ เป็นไปได้ว่าการจับหมากกินไม่ได้หมายถึงพฤติกรรมการฆ่าทหารศัตรู แต่เป็นการทำให้ยอมจำนน เลยเอาตัวหมากมาใช้ได้อีกนะสิ”

“ถ้าหมากรุกทำแบบเดียวกันได้ก็ดีสิ”

“การหักหลังคงขัดต่อจิตสำนึกของอัศวินละมั้ง อยามัวแต่อ้างข้างๆ คูๆ เลยน่า ใช้ตรรกะประเมินสถานการณ์รบเสียที นายนะเดินหมากได้ แค่ครั้งเดียวนะ แล้วตัวหมากที่นายเดินได้เหลือน้อยเต็มที่แล้ว จะเดินอีก ทำไหน ก็ไม่มีทางหยุดตาเดินต่อไปของฉันได้หรอก แค่อันขยับม้าทีเดียว ก็รุกจนแล้ว”

“เล็กๆ หมากรุกนี่มันน่าเบื่อชะมัด” คุณานางิจึงตัวพิงพนักเก้าอี้

ยกกว่าหยิบแว่นตาขึ้นมาสวม เหลือบมองนาฬิกาบนผนัง

“ใช้เวลาตั้ง 42 นาทีเชียวนะ แต่ส่วนใหญ่เป็นเวลาที่นายคิดอยู่คนเดียวแหละ ที่สำคัญ มัวมาอ้อยอิ่งแบบนี้ไม่เป็นไรแน่หรือ ไม่นอนหัวหน้าจอมเฮียบตาเอาหรือไง”

“เพิ่งจัดการคดีฆาตกรสตอลก์เกอร์ไปได้หยกๆ ขอพักหายใจหายคอหน่อยเถอะ” คุณานางิเอื้อมือไปยั้งแก้วมักมีคราบเหลือง กาแฟสำเร็จรูปที่ยุกว่าซงให้เย็นชืดแล้ว

ในห้องวิจัยหมายเลข 13 สาขาฟิสิกส์ของมหาวิทยาลัยเทโตะนั้น นอกจากยุกว่าและคุณานางิแล้วก็ไม่มีใครอื่น พวกนักศึกษาต่างไปฟังบรรยายกันหมด และเพราะรู้เรื่องนี้ดี คุณานางิจึงเลือกแวะมาหาเวลานี้ เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเสื้อของคุณานางิดังขึ้น ยุกว่าสวมเสื้อกาวน์พลาซียัมเจ็อน

“เห็นไหมล่ะ พอพูดถึงปั๊บนอนเรียกตัวบีบเลย”

คุณานางิปั่นสีหน้าบูดๆ มองหน้าจอ ไซ้ของที่ยุกว่าพูด คนที่โทรมาคือตำรวจสืบสวนรุ่นน้องที่สังกัดทีมสืบสวนเดียวกัน

จุดเกิดเหตุเป็นคั่นกันน้ำริมตลิ่งของแม่น้ำคิวเอโดงวาระ มองเห็นโรงบำบัดน้ำเสียอยู่ใกล้ๆ กัน ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำเป็นของเขตจังหวัดจิบะ คุณานางิยกคอกปอกเสื้อโค้ตตั้งขึ้นพลาซิดในใจว่า เกิดเหตุที่ฝั่งโน้นหน่อยก็ได้

ศพถูกทิ้งไว้ข้างคั่นกันน้ำ คลุมด้วยผ้าพลาสติกสีฟ้าที่น่าจะเอามาจากโรงงานสักแห่ง

ผู้พบศพเป็นชายชราที่วิ่งจ็อกกิ้งริมตลิ่ง เขาเห็นบางสิ่งคล้ายขาคคนโผล่ออกมาจากขอบผ้าพลาสติก ก็เลยลองพลิกผ้าพลาสติกขึ้นดูอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“คุณตาแกอายุปาเข้าไปเจ็ดสิบห้าแล้ว หนวๆ แบบนี้ยังอุตสาหัก
ออกมาวิ่ง แต่อายุปุ่นนี้แล้วต้องมาเห็นอะไรแยๆ แบบนี้ นึกสงสารจับใจ
เลยแฮะ”

พอตำรวจสืบสวนรุ่นน้องชื่อคิซิทานิเล่าสถานการณ์ให้ฟัง คุณชานางิ
ก็นิวหน้า ชายเสื้อโค้ตพัดกระพือไปมา

“คิซิจัง ได้ดูศพแล้วหรืออะ”

“ดูแล้วครับ” คิซิทานิเบ้าปากอย่างสมเพช “ก็หัวหน้าที่มสั่งให้ดู
อย่างละเอียด”

“เขาคอนันนะ ทำแบบนั้นตลอดแหละ ที่ตัวเองไม่ยกดูบ้าง”

“คุณคุณชานางิ ไม่ดูหน่อยหรือครับ”

“ไม่ดูหรอก ดูของแบบนั้นไปทำไม”

จากที่คิซิทานิบอก ศพถูกทิ้งไว้ในสภาพน่าสยดสยอง เริ่มจากถูก
แก้ผ้าจนเปลือยเปล่า ทั้งร่องเท้าถูกทำถูกถอดออก แถมใบหน้าถูกทุบจน
เละ ซึ่งคิซิทานิบรรยายว่าเหมือนแดงโมแตกเป็นเสี้ยวๆ แคได้ฟังคุณชานางิ
ก็คลีนไส้แล้ว นอกจากนี้นิ้วมือของศพยังถูกไฟลนจนลายนิ้วมือถูกทำลาย
ไปหมด

ศพนั้นเป็นเพศชาย ที่คอมีรอยถูกรัดจนเสียชีวิต ดูเหมือนไม่มี
บาดแผลภายนอกอื่น ๆ อีก

“พวกฝ่ายพิสูจน์หลักฐานช่วยหาอะไรได้พบบ้างไหมนะ” คุณชานางิ
เดินฝ่าพงหญ้ารอบๆ พลงางเปรยขึ้น รอบข้างมีสายตาคอนจับจ้องมา เลย
ต้องทำที่เป็นเดินหาของที่คนร้ายอาจทำตกหล่นเสียหน่อย แต่ใจจริงหวัง
พื้มืออาชีพหลายนี้มากกว่า ไม่คิดว่าตัวเองจะเจออะไรที่สำคัญนัก

“ข้างๆ มีจักรยานจอดทิ้งไว้ด้วย เราขนไปไว้ที่โรงพักเอโดงาวะแล้ว
ครับ”

“จักรยาน? ขยะใหญ่ที่มีใครเอามาทิ้งไว้มากกว่ามั้ง”

“แต่ว่า มันใหม่เกินกว่าจะเป็นขยะนะครับ ยางแตกทั้งสองล้อ น่าจะเป็นการจงใจเอาตะปูหรืออะไรสักอย่างเจาะยาง”

“หืม หรือว่าเป็นของผู้ตาย”

“ไม่ทราบครับ แต่มีเลขทะเบียนติดอยู่ อาจสืบรู้ตัวเจ้าของก็ได้”

“อยากให้เป็นสมบัติของผู้ตายจังแฮะ” คุณานางิพูด “ถ้าไม่ใช่ละก็ วุ่นวายใหญ่แน่ อย่างสวรรคกับนรกเลยละ”

“จั้นเหวอครับ”

“คิซิจัง เพิ่งเคยเจอคดีศพนิรนามเป็นครั้งแรกหรือเปล่า?”

“ครับ”

“จั้นคิดดูสิ ถ้าไปหน้าหรือรอยนิ้วมือถูกทำลายละก็ แสดงว่าคนร้ายต้องการปกปิดตัวตนของผู้ตายใช่ไหมล่ะ ในทางกลับกัน ถ้าเราระบุตัวตนของผู้ตายได้ ก็จะมีหมายหัวคนร้ายได้ง่ายๆ แต่จะระบุตัวตนได้ทันทีหรือเปล่า มันคือทางแยกของโชคชะตาเลยเชียวละ แต่แน่นอนว่าโชคชะตาของพวกเขา”

พอคุณานางิพูดถึงตรงนี้ เสียงเรียกเข้าโทรศัพท์มือถือของคิซิทานิกิ ดังขึ้น หลังจากเขาคุยไปสองสามคำ ก็หันมาบอกคุณานางิ

“มีคำสั่งให้ไปที่สถานีตำรวจเอโดงาวะครับ”

“เฮ้อ โลงใจไปที” คุณานางิยึดตัวขึ้น ตบกันตัวเองสองแปะ

พอไปถึงสถานีตำรวจเอโดงาวะ เขาเจอ मामิยะ ผิงฮิเดะเตอร์อยู่ในห้องแผนกอาชญากรรม मामิยะเป็นหัวหน้าทีมของพวกคุณานางิ ชายหลายคน ที่เคลื่อนไหวอยู่รอบตัวของเขาน่าจะเป็นตำรวจสืบสวนของสถานีตำรวจเอโดงาวะ คงจะเตรียมการตั้งกองบัญชาการหลักในการสืบสวนกันอยู่

“วันนี้นายขับรถตัวเองมาทำงานหรือเปล่า” พอเห็นหน้าคุณานางิ मामิยะก็ถามทันที

“กีโซ่แหละครับ แถวนี่นั่งรถไฟมาไม่สะดวกนี่นา”

“นายชำนาญพื้นที่แถวนี้หรือเปล่า”

“ไม่ถึงกับชำนาญหรอกครับ พอรู้ในระดับหนึ่ง”

“ฉันคงไม่ต้องมีคนนำทางมั้ง ไปที่นี้หน่อยสิ พาคิชิทานิไปด้วย” เขา
ยื่นกระดาษในตมแผ่นหนึ่งให้ ในนั้นเขียนที่อยู่ละแวกชิโนซากิ เขตเอโดงาวะ
และชื่อยามาเยะ โยโกะด้วยลายมือหวัดๆ

“คนคนนี้ ใครหรือครับ”

“บอกเขาเรื่องจักรยานแล้วหรือยัง” มามิยะหันไปถามคิชิทานิ

“บอกแล้วครับ”

“จักรยานที่พบข้างศพหรือครับ” คุณานางิมองหน้าเหี้ยมๆ ของ
หัวหน้าทีม

“ใช่ เช็กประวัติแล้ว เป็นจักรยานที่ถูกขโมยมา เบอร์ทะเบียนตรง
กัน ผู้หญิงคนนี้เป็นเจ้าของ เราติดต่อทางโน้นแล้ว นายช่วยไปสอบถาม
เดี๋ยวนี้เลย”

“พบรอยนิ้วมือที่จักรยานแล้วหรือครับ”

“เรื่องนั้นนายยังไม่ต้องสนใจ รีบไปได้แล้ว”

พอถูกมามิยะส้าทับด้วยเสียงห้าวๆ คุณานางิก็เผ่นออกจากโรงพัก
เอโดงาวะกับรุ่มน่องทันที

“ແ່ຜະມັດ ຈັກຮຍານຖຸກຂໂມຍມາ ກໍ່ຕັຈິດໆ ອຢູ່ແລ້ວວ່າຕ້ອງເປັນອີ່ຮອບ
ນັ້ນ” ກຸຮານາງິທັກພວງມາລັຍຣດຊູ່ໃຈພລາງຈີ່ປາກ ຣດຄັນນັ້ນເປັນຣດສກຍໂລນີ່
ສີ່ດຳ ຄອຍອອກມານານຸ່ມແປດປີແລ້ວ

“หมายถึงคนร้ายขี่มาทิ้งไว้ฉันหรือครับ”

“อาจจะ ถ้าเป็นแบบนี้ ต่อให้ไปถามเจ้าของรถก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา
หรอก จะไปรู้ได้ยังไง ใครเป็นคนขโมย แต่เอาเถอะ ถ้ารู้ว่าขโมยมาจาก
ไหน อย่างน้อยก็พอจับร่องรอยของคนร้ายได้บ้าง”

คุณานางิอาศัยกระดาดหน้าตึกกับแผนี่ซักรถวนหาในละแวกชิโนซากิ หมูที่สอง ในที่สุดก็หาบ้านที่ตรงกับในกระดาดหน้าตึกพบ หน้าบ้านมีป้ายชื่อ ยามาเบะ เป็นบ้านแบบตะวันตก ฝาบ้านสีขาว

ยามาเบะ โยโกะเป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น อายูราวสี่สิบกลางๆ หล่อน คงรู้แล้วว่าตำรวจจะมาหา เลยบรรจุแต่งหน้าทาปากมาต้อนรับ

“คิดว่าจะไม่ผิดหรอกคะ จักรยานของตัวเองแหละ”

พอเห็นภาพถ่ายที่คุณานางิยื่นให้ดู ยามาเบะ โยโกะก็พินิจจับ ใน ภาพถ่ายนั้นปรากฏภาพจักรยาน เป็นของที่คุซานางิได้มาจากฝ่ายพิสูจน์ หลักฐาน

“ถ้าคุณช่วยไปยืนยันกับของจริงอีกที่ที่โรงพัก ก็จะเป็นประโยชน์ มากเลยครับ”

“ไม่รังเกียจหรอกคะ แต่จะคืนจักรยานให้ใช่ไหมคะ”

“แน่นอนครับ แต่ยังมีเรื่องที่ต้องตรวจสอบอีกหน่อย ต้องรอให้เสร็จ เรื่องเสียก่อน”

“ถ้าไม่รีบคืนให้ก็แะสิ ถ้าไม่มีจักรยาน จะไปซื้อของที่มันลำบาก” ยามาเบะ โยโกะขมวดคิ้วไม่พอใจ พุดจากราวกับว่าตำรวจเป็นต้นเหตุให้ จักรยานถูกขโมยอย่างนั้นแหละ ดูเหมือนหล่อนยังไม่รู้ว่ามีความเป็นไปได้ที่ จักรยานนั้นจะเข้าไปพัวพันกับคดีฆาตกรรม ถ้าเกิดรู้เข้าคงหมดอารมณ์ อยากจะไปเลยกระมัง

และถ้ารู้ว่าโดนเจาะยางด้วยละก็ หล่อนจะเรียกร้องค่าเสียหายด้วย หรือเปล่านี่สิ คุณานางิคิด

จากปากคำของหล่อน จักรยานถูกขโมยไปเมื่อวาน ซึ่งก็คือวันที่ 10 มีนาคม ระหว่างสิบเอ็ดโมงเช้าถึงสี่ทุ่ม เมื่อวานหล่อนไปหาเพื่อนที่กินข้าว แล้วไปซื้อของและกินข้าว กว่าที่จะกลับมาที่สถานีชิโนซากิก็สี่ทุ่มแล้ว เลย จำต้องขึ้นรถเมล์จากสถานีกลับบ้าน

“คุณจอดไว้ที่ลานจอดรถหรือเปล่าครับ”

“เปล่าค่ะ จอดไว้ริมถนน”

“ใส่กุญแจล็อกไว้ซะไหมครับ”

“ล็อกไว้สิคะ คล่องไซ้ไว้กับรวากันถนนนะค่ะ”

คุซานางิไม่ได้ยินว่ามีกรพบไซ้คล่องในที่เกิดเหตุ
หลังจากนั้นคุซานางิก็เชิญยามาเบะ โยโกะขึ้นรถพาไปสถานี
ชินซากิเป็นลำดับแรก เพราะอยากดูจุดที่จักรยานถูกขโมยหน่อย

“แถวๆ นี้แหละค่ะ” ตำแหน่งที่หล่อนซื้อจักรยานน พ่วงจากซูเปอร์
มาร์เก็ตหน้าสถานีไปราว 20 เมตร ตรงนั้นมีจักรยานจอดเรียงกันหลายคัน

คุซานางิเหลียวมองรอบๆ แถวนั้นมีร้านรวงอย่างสาขาของธนาคาร
ชินคินและร้านหนังสือ ช่วงกลางวันและตอนเย็นคงมีผู้คนสัญจรคับคั่ง ถ้า
ลงมืออย่างชำนาญละก็ คงตัดไซ้อย่างรวดเร็วแล้วตีหน้าซื้อที่จักรยานออก
ไปราวกับเป็นของตัวเองได้ไม่ยากนัก แต่คิดว่าน่าจะเป็นการก่อเหตุหลังจาก
ที่คนเริ่มซาไปแล้วหรือเปล่า

ต่อจากนั้นก็ให้ยามาเบะ โยโกะร่วมทางไปด้วยกันที่สถานีตำรวจ
เอโดงาวะ เพื่อให้หล่อนไปดูจักรยานของจริง

“แยมมากเลย จักรยานนั้นนะ เพิ่งซื้อมาเมื่อเดือนก่อนเองนะคะ ตอน
ถูกขโมยฉันเลยโมโหหน้าดู ก่อนจะขึ้นรถเมล์กลับบ้าน ฉันไปแจ้งตำรวจที่ป้อม
หน้าสถานีไว้ด้วยค่ะ” เจ้าหล่อนซึ่งนั่งอยู่ตรงเบาะหลังบอก

“แถมยังบอกเลขทะเบียนของจักรยานได้ด้วยนะครับ”

“แหม เพิ่งซื้อมาหมาดๆ นี่คะ เอกสารของจักรยานยังอยู่ที่บ้าน เลย
โทร.ไปให้ลูกสาวช่วยบอกนะค่ะ”

“มิน่าล่ะ”

“ที่สำคัญ นี่มันคดีอะไรกันเหอคะ คนที่โทร.มาก็ไม่ยอมบอกชัดๆ
ฉันละคาใจตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว”

“เฮ้อ ยังไม่รู้หรือครับว่ามันเป็นคดีความอะไรหรือเปล่า พวกเรา
ยังไม่ทราบรายละเอียดเหมือนกัน”

“หา จุ้นหรือ ฮี พวกตำรวจเนี่ย ปากหนักกันจริงๆ เลยนะคะ”

ศิขิทานซึ่งนั่งอยู่ข้างคนขับกลับหัวเราะ คุณชานางจูบอกลองใจที่ซึ่งไป
บ้านของหล่อนเสียตั้งแต่วันนี้ ขึ้นไปหลังจากที่คดีฆาตกรรมเป็นข่าวขึ้นมา
ละก็ มีหวังโดนระดมคำถามใส่แน่นอน

พยายามเบะ โยโกะเห็นจักรยานที่สถานีตำรวจเอโดงาวะ ก็ยืนยัน
ว่าเป็นของหล่อนไม่ผิดแน่ แถมยังระบุเรื่องที่ถูกละเลยวาง เรื่องรอยขีดข่วน
บนรถ จึงถามคุณชานางว่าควรจะไปเรียกค่าเสียหายจากใคร

มีการเก็บรอยนิ้วมือจากหลายๆ ตำแหน่งของจักรยานคันนั้น อาทิ
แฮนด์รถ เฟรม เบาะรถ ฯลฯ

นอกจากจักรยานแล้ว ยังเก็บวัตถุพยานได้ในตำแหน่งห่างจากที่
เกิดเหตุราวร้อยเมตร พบเสื้อผ้าที่สันนิษฐานว่าเป็นของผู้ตายถูกยัดอยู่ใน
บีบขนาด 18 ลิตรและถูกเผาไหม้ไปบางส่วน ซึ่งประกอบด้วยเสื้อจัมเปอร์
เสื้อสเวตเตอร์ กางเกง กุ้งเท้า และกางเกงชั้นใน คาดว่าคนร้ายจุดไฟเผา
แล้วผละไป แต่กลับไหม้ไม่หมดตั้งใจก็จนดับไปเอง

สำหรับเสื้อผ้าเหล่านั้น ทางแผนกสืบสวนไม่ได้แนะนำให้สอบถาม
จากบริษัทผู้ผลิต เพราะเห็นชัดว่าเป็นของโหลๆ ที่ผลิตเป็นจำนวนมาก ใน
ทางกลับกัน ก็ใช้เสื้อผ้าที่พบและรูปร่างของศพในการสเก็ทซ์ภาพผู้ตาย
ก่อนเสียชีวิต และตำรวจสืบสวนส่วนหนึ่งก็ใช้ภาพสเก็ทซ์นั้นออกตระเวน
สอบถามรอบๆ สถานีชินจูกิ แต่อาจเพราะเสื้อผ้าพวกนั้นไม่ได้สะดุดตา
อะไร จึงยังรวบรวมข้อมูลในส่วนนี้ไม่ได้

ภาพสเก็ทซ์นั้นถูกนำไปออกช่องข่าวโทรทัศน์ ซึ่งก็ได้ข้อมูลเป็นภูเขา
เลากาจากทางนี้ แต่ไม่ว่าข้อมูลขึ้นไหนดังนั้นก็ยังไม่อาจเชื่อมโยงกับศพซึ่งถูกพบ
ที่ริมแม่น้ำคิวดงาวะได้

อีกด้าน ก็มีการเอาข้อมูลไปเทียบกันอย่างละเอียดเทียบกับบุคคลที่ถูกออกประกาศตามหาคนหาย แต่ยังไม่พบคนที่น่าจะตรงกัน

มีการสืบค้นกันโดยละเอียดโดยมีเซตเอโดงาวะเป็นศูนย์กลางว่า มีชายอาศัยอยู่ตามลำพังที่หายตัวไปเมื่อไม่นานมานี้บ้างหรือเปล่า หรือที่พักหรือโรงแรมใดบ้างที่มีลูกค้าเข้าพักแล้วหายตัวไปกะทันหัน และในที่สุดเหล่าตำรวจสืบสวนก็เตะตากับข้อมูลชิ้นหนึ่ง

โรงแรมในคามือโตะที่ชื่อห้องเช่าไอเกียะ มีแขกผู้ชายคนหนึ่งหายตัวไป และเพิ่งรู้กันในวันที่ 11 มีนาคม ซึ่งก็คือวันที่พบศพนั่นเอง พนักงานของโรงแรมขึ้นไปดูเพราะเลยเวลาเช็กเอาท์ พบสัมภาระเล็กน้อยแต่ไม่พบแขก จึงมาแจ้งเจ้าของ แต่ลูกค้าจ่ายค่าห้องล่วงหน้าไปแล้ว ทางโรงแรมจึงไม่ได้แจ้งตำรวจ

มีการลงมือเก็บเส้นผม ลายนิ้วมือ ฯลฯ ทั้งจากในห้องและสัมภาระต่างๆ ทันที เส้นผมนั้นตรงกับเส้นผมของศพอย่างสมบูรณ์ นอกจากนั้นก็พิสูจน์ได้ว่ารอยนิ้วมือส่วนหนึ่งที่พบที่จักรยานคันดังกล่าว ตรงกับรอยนิ้วมือที่ตกค้างอยู่ในห้องและสัมภาระ

ชื่อของแขกที่หายตัวไปถูกบันทึกไว้ในทะเบียนเข้าพักว่าชื่อ โทงาชิตินจิ ที่อยู่คือ นิชิชินจุกุ เขตชินจุกุ

เมื่อเดินจากสถานีรถไฟใต้ดินโมริชิตะไปชินโฮฮาชิ แล้วเลี้ยวขวาที่ถนนแคบๆ ก่อนถึงสะพาน มีบ้านเรือนเรียงราย มองเห็นร้านค้าเล็กๆ แทรก

อยู่บ้าง ร้านเหล่านั้นส่วนใหญ่ให้บรรยากาศราวกับอยู่ตั้งแต่ครั้งอดีต หากเป็นเมืองอื่น คงโดนซูเปอร์มาร์เก็ตหรือร้านขนาดใหญ่เบียดหายไปแล้ว แต่ที่ร้านพวกนี้ยังยืนหยัดอยู่ได้ อาจเป็นข้อดีของการเป็นย่านชานเมือง...
คุณานางิเดินไปพลางคิดไปพลาง

ขณะนั้นเป็นเวลาสองทุ่มกว่าๆ แลวนั้นน่าจะมีโรงอาบน้ำสาธารณะอยู่ที่ไหนสักแห่ง เพราะมีหญิงชรากระเดียดอุปกณ์อาบน้ำเดินสวนกับพวกคุณานางิไป

“เดินทางง่าย ซ็อของสะดวก ที่นี้่น่าอยู่ดีนะครับ” คิซิทานิรำพึงอยู่ข้างๆ

“นายอยากบอกอะไรอะ?”

“เปล่า ไม่ได้มีความหมายอะไรสักซึ่หรือครับ แค่คิดว่าแม่กับลูกสาวอยู่ที่นี้สองคนคงใช้ชีวิตง่ายดีนะครับ”

“อ้อ ถึงว่าสิ”

คุณานางิมีสองเหตุผลที่เห็นชอบด้วย ข้อแรกคือคนที่พวกตนกำลังจะไปพบเป็นผู้หญิงสองคนแม่ลูก และอีกข้อคือคิซิทานิเองก็ถูกลี้ภัยมาในครอบครัวแม่เลี้ยงเดี่ยวเหมือนกัน

คุณานางิเทียบที่อยู่ที่อยู่อาศัยในกระดาศไนต์กับป้ายบนเสาไฟฟ้าขณะเดินใกล้ถึงอะพาร์ตเมนต์ที่เป็นจุดหมายแล้ว ในกระดาศไนต์นั้นเขียนว่า “ฮานาโอกะ ยาสึโกะ”

โทงาชิ ซินจิ ผู้ถูกฆาตกรรมกรอกที่อยู่ลงในทะเบียนผู้เข้าพักของโรงแรมโอเกะแบบไม่ได้เขียนมั่วซั่ว ที่อยู่ในทะเบียนนั้นมีอยู่จริง แต่ปัจจุบันเจ้าตัวไม่ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแล้ว

โทรัทซึนและหนังสือพิมพ์ถ่ายทอดข่าวการระบุตัวตนของศพ พร้อมกันนั้นมีการประกาศเสริมว่า “ท่านที่มีเบาะแสเรื่องนี้ โปรดติดต่อตำรวจใกล้บ้าน” แต่กระนั้น แทบไม่ได้อะไรที่พอใช้เป็นข้อมูลได้

จากบันทึกประวัติของนายหน้าสังหาริมทรัพย์ที่ให้โทงาชิเช่าห้อง ช่วยให้ผู้สแกนที่ทำงานเก่าของเขา ซึ่งเป็นเด็กรุ่นพี่ขายรถมือสองที่โอเกิคุโตะ แต่ทำงานไม่นาน แต่ไม่ถึงปีก็ลาออก และที่น่าตกใจคือก่อนหน้านั้นเขาเคยเป็นเซลส์แมนขายรถหรู แต่เรื่องที่แอบเอาเงินบริษัทไปใช้สุรุ่ยสุร่ายแดงขึ้นมาจึงถูกไล่ออก แต่ไม่ได้มีการฟ้องร้อง ระยะเวลาที่สอบปากคำ เจ้าหน้าที่สืบสวนคนหนึ่งบังเอิญรู้เรื่องที่ยักยอกเงินบริษัทไปใช้เท่านั้นเอง แน่แน่นอนว่าบริษัทนั้นก็ยังมีอยู่ แต่ไม่มีคนที่รู้รายละเอียดเรื่องนั้นทำงานที่นั่นแล้ว แต่นั่นอาจเป็นแค่ข้ออ้างของบริษัทก็ได้

โทงาชิแต่งงานในช่วงนั้น จากคำบอกเล่าของคนที่อยู่จักเขาดี บอกว่าหลังจากหย่ากับภรรยาแล้ว โทงาชิยังตามตี้อภรรยาเก่าไม่ยอมเลิก

ภรรยาคนนั้นมีลูกติด และการค้นหาที่อยู่ใหม่ซึ่งพวกหล่อนย้ายไปไม่ใช่เรื่องยากสำหรับทีมสอบสวน ไม่นานนักก็รู้ว่าสองแม่ลูก ฮานาโอกะ ยาสึโกะกับมิซาโตะ อาศัยอยู่ที่โมริชิตะ เขตโคโต ซึ่งเป็นจุดหมายที่พวกคุซานางิกำลังมุ่งหน้าไปนั่นเอง

“รับบทนี้เหนื่อยใจจริงๆ นะครับ จับสลากได้ไม่สิ้นแท้ๆ เลยนะเนี่ย”
คิชิทานิถอนใจพลางบ่นอุบ

“อะไรกัน กะอึดแค่ไปสอบปากคำนี่มันถึงกับจับได้สลากชวยเลยอะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นเสียหน่อย ผมหมายถึงว่าแม่ลูกเขาสุดส่าห้อยู่กันอย่างสงบสุขทั้งที เรายังหาเรื่องไปกระทบชีวิตเขาต่างหากล่ะครับ”

“ถ้าเขาไม่เกี่ยวข้องกับคดี ก็ไม่กระทบอะไรหรอกน่า”

“ใช่หรือครับ ดูเหมือนโทงาชิเป็นพวกที่เลวเอาเรื่องเลย แถมนยังเป็นพ่อที่เลวอีกต่างหาก พวกเธอเองคงไม่อยากจะนึกถึงหรือเปล่า”

“ถ้าฉันพวกเธอคงยินดีต้อนรับพวกเราจะมั่ง ก็เราจะบอกข่าวดีว่า ใ้ผู้ชายเฮงชวยนั้นตายไปแล้วนี่นา นายอย่าตีหน้าซีมกระตือแบบนั้นสิ พลอยพาฉันจิตตกไปด้วย -โอ๊ะ ดูเหมือนเป็นที่นี่นะ” คุซานางิชะงักเท่าที่หน้าอะพาร์ตเมนต์เก่าๆ แห่งหนึ่ง

อาคารสองชั้นมีสี่เทากระดํากระด้าง ผันงมีรอยซ่อมปะหลายแห่ง มีชั้นละสี่ห้อง ห้องที่มีแสงสว่างลอดออกมาจากหน้าต่างในขณะนี้มีเพียงครึ่งเดียว

“ห้อง 204 อยู่นอยู่ชั้นสองสินะ” คุณานางัก้าวขึ้นบันได มีคิชิทานิ ตามหลัง

ห้อง 204 อยู่ด้านในสุดจากบันได มีแสงสว่างลอดออกมาจากหน้าต่างที่อยู่ข้างประตู คุณานางิโง่งใจ ถ้าเจ้าของห้องไม่อยู่ ก็ต้องกลับไปตั้งหลักกันใหม่ ที่มาหากันคืนนี้ไม่ได้แจ้งล่วงหน้าเสียด้วย

เขาคดกริ่งที่อินเตอร์คอม แล้วได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหวในห้องทันที ประตูถูกปลดล็อกแล้วเปิดออก แต่โซ่ยังคงอยู่ที่ประตู ถ้าอยู่กันตามลำพังสองคนแม่ลูก ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะต้องระวังตัวขนาดนี้

ผู้หญิงคนหนึ่งเงยหน้ามองพวกคุณานางิจากช่องแง้มประตูอย่างระแวง เป็นผู้หญิงใบหน้าเล็ก ๆ ให้ความรู้สึกรู้สึกว่าตาโต ดูแล้วยังสาวอายุไม่ถึงสามสิบ แต่คุณานางิเพิ่งรู้ว่าที่เห็นเป็นแบบนี้เพราะตรงนั้นมีดสลักไว้ แต่เมื่อดูหลังมือของหล่อนที่จับลูกบิดประตูอยู่เป็นมือชุบๆ แบบแม่บ้าน

“ขอรบกวนหน่อยนะครับ คุณฮานาโอกะ ยาสิโกะโซ่ไหมครับ” คุณานางิพยายามผ่อนสีหน้าและน้ำเสียงให้อ่อนโยน

“โซ่คะ” ดวงตาของหล่อนส่อแววกังวล

“พวกเราจากสำนักงานตำรวจนะครับ คือว่าเรามีเรื่องมาแจ้งให้ทราบ” คุณานางิปลั่งสมุดพกตำรวจออกมา โซ่รูปภาพถ่ายใบหน้าตัวเอง คิชิทานิที่อยู่ข้างๆ ก็ทำตาม

“ตำรวจ...” ยาสิโกะเบิกตากว้าง ดวงตาโตหวั่นไหว

“ขอคุยด้วยหน่อยได้ไหมครับ”

“อ๊ะ ค่ะ” ฮานาโอกะ ยาสิโกะปิดประตู ปลดโซ่คล้องประตู แล้วเปิดมันออกอีกครั้ง “เอ่อ มีเรื่องอะไรเหอคะ”

คุซานางิก้าวออกไปหนึ่งก้าว อย่างเข้าไปด้านในประตู คิชิทานิตามไป
“รู้จักคุณโทงาชิ ชินจิใช่ไหมครับ”

คุซานางิทันสังเกตเห็นว่าสีหน้าของยาสีโกะเกร็งขึ้นมาเล็กน้อย แต่
อาจเป็นไปได้ว่าเพราะจู่ๆ ชื่อสามีที่หย่ากันไปแล้วถูกเอ่ยถึงก็เป็นได้

“สามีเก่าอะคะ...เขาทำไมเหวอคะ?”

ดูเหมือนยังไม่รู้เรื่องที่เขาถูกฆ่า หรือว่าหล่อนไม่ได้ดูข่าวหรืออ่าน
หนังสือพิมพ์ แต่สื่อมวลชนไม่ได้ให้ความสำคัญกับคดีนี้สักเท่าไหร่ ถ้าหล่อนไม่ทัน
ได้ดูก็ไม่แปลก

“จริงๆ แล้ว” ขณะเอ่ยปาก ภาพของประตูเลื่อนด้านในห้องก็ผ่าน
เข้ามาในสายตาของคุซานางิ ประตูเลื่อนนั้นปิดสนิท “ใครอยู่ห้องด้านใน
เหวอครับ?” เขาถาม

“ลูกสาวอยู่คะ”

“อ้อ มิน่าล่ะ” ตรงชานถอดรองเท้ามีร่องเท้าที่ฟ้าวางคู่กันอยู่
คุซานางิลดเสียงลง “คุณโทงาชิเสียชีวิตแล้วครับ”

ริมฝีปากของยาสีโกะจะงักอยู่ในท่าเปล่งเสียง “เอ” แต่นอกจากนั้น
สีหน้าก็ไม่เปลี่ยนแปลงมากมาย

“เรื่องนั้น เอ้อ ทำอะไร?” หล่อนถาม

“พบศพที่ค้นกันน้ำริมแม่น้ำคิวเอโดงาวะนะครับ ยังไม่ได้ตัดสิน
แน่ชัด แต่สงสัยว่าถูกฆาตกรรม” คุซานางิบอกตามความจริง เพราะตัดสินใจ
ว่าถ้าทำแบบนี้จะได้ถามตรงๆ ได้เลย

และตอนนี้เองที่สีหน้าห้วนไหวเริ่มผุดขึ้นมาบนใบหน้ายาสีโกะ
หล่อนส่ายหน้าซ้ายขวาด้วยสีหน้าเหม่อลอย

“เขา...ทำไมถึงได้เป็นแบบนี้”

“เรื่องนั้นเราสืบสวนอยู่ครับ ดูเหมือนคุณโทงาชิไม่มีครอบครัว เลย
ต้องมาถามคุณฮานาโอกะที่เคยแต่งงานกันนี่แหละ ต้องขอโทษที่มารบกวน
กลางดึก” คุซานางิค้อมหัวให้

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แนวคิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คว้ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คว้ารางวัลนาโอะกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตรี่ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาด้าว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย)*, *Aru tozasareta yuki no sansou de (ฆาตกรรมปิดตายบนภูเขามิยะ)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ทายาทครูใหญ่โรงเรียนประถมลูกทุ่ง และยังเป็นนักกลอนท้องถิ่นฝีมือดี จึงได้รับสายเลื่อมนักเลงภาษาไทยมาเข้มข้น พร้อมทั้งได้รับ DNA นักอ่านชนิดเข้าเส้น อ่านหนังสือได้ทุกแนว ไม่ว่าจะป็นสารคดีไปจนถึงการ์ตูน อ่านหนังสือมาตลอดชีวิตและเป็นความสุขที่เสมือนรักแท้

ด้วยความเป็นคนพื้นถิ่นนักซีได้เลยพลอยสนใจเสน่ห์ของภาษาถิ่นอื่นๆ ไปด้วย (พบว่าศัพท์และสำนวนภาษาอีสานเหมาะที่จะเอามาใช้ยิ่งมุกแปลการ์ตูนแก้ก)

เป็นหนุ่มสายศิลป์ฝรั่งเศสในระดับมัธยม จบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยด้วยวิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทภาษาศาสตร์ ทำงานอยู่พักหนึ่งก็เหินฟ้าไปญี่ปุ่น 3 ปี และได้ภาษาซากุระกลับมาก และเริ่มทำงานในตำแหน่งนักเขียน-นักแปล ในกองบ.ก.การ์ตูนอังกฤษ บริษัทเนชั่น เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด ก่อนจะโอนย้ายไปเป็นผู้ช่วยบ.ก.แผนกการ์ตูนญี่ปุ่น บริษัทเดียวกันภายหลัง ทำงานมาร่วม 20 ปีด้วยความเพิลิตเพลินจนเลื่อนตำแหน่งเป็นบ.ก.นิตยสารรายสัปดาห์และบ.ก.อาวุโส ตามลำดับ ถึงจะมีงานอื่นมาให้ฝันถึงแต่พบว่างานหนังสือมีเสน่ห์กว่ากันเยอะ เมื่อโอกาสลงตัวจึงย้ายตัวเองมานั่งเก้าอี้นักแปลอิสระ ทำงานแปลที่ตัวเองรักอย่างเต็มหัวใจ

ผลงานส่วนใหญ่เป็นการ์ตูนเรื่องต่างๆ ที่ลงในนิตยสารการ์ตูน BOOM ทุกแนว ไม่ว่าจะซีเรียส โรแมนติก ผจญภัย หรือแนวการ์ตูนแก้ก ผลงานที่แฟนๆ การ์ตูนหลายๆ คนยังพอจดจำกันได้ เช่น ลัคกี้แมน, ฮาเรลลูย่า BOY, แก้วใจโก่พันธุ์สวดย, Hunter x Hunter, Death Note, Bleach เทพมรณะ, Naruto ฯลฯ นอกจากนั้นก็มียผลงานภาษาอังกฤษโดยร่วมกับบริษัท EA Thailand ในทีม Localize เกมต่างๆ อย่าง Sim City, The Sims, Harry Potter ฯลฯ เป็นภาษาไทย

เริ่มจับนิยายภาษาญี่ปุ่นเรื่องแรกโดยไปช่วยแผนก Nation Book ปรุฟคำแปลของนักแปลนิยายช่วงที่ยังสวมเสื้อ บ.ก.การ์ตูน และโดนจับให้เป็นนักแปลเอาตัวอยู่ ผลงานนิยายเรื่องแรก คือ ปริศนาตลาดนัดราตรี และหลังจากนั้นก็ยังมีผลงานแปลนิยายตามมาอีกหลายเรื่อง อาทิ ฆาตกรรม คีนฝนดาวตก, หลอนพยาบาล, ปีเอโร่ พันธุกรรมอำพราง, DARK เยื่อใย อ่ามहित, แมงกะพรุนไม่เป็นน้ำแข็ง ฯลฯ

สองหลักยึดมั่นในใจ ด้วยความที่เป็นนักอ่านทั้งนิยายไทยและนิยายเทศ จึงสังเกตเห็นวาระหว่างนิยายไทยแท้ๆ กับนิยายแปล มีช่องว่างทางภาษาและอารมณ์ค่อนข้างเยอะ ในการทำงานแปลจึงยึดเอาผู้อ่านเป็นหลัก โดยเน้นเลือกสรรใช้คำและรูปแบบประโยคเพื่อดึงอารมณ์ของตัวละคร และอารมณ์ของฉากออกมาให้ได้ถึงแก่นมากที่สุด เพื่อดึงเอาอารมณ์ที่หล่นหายไปในช่วงการข้ามกำแพงภาษาออกมาให้ครบถ้วน ทั้งเนื้อหาและอารมณ์ตามที่ควรจะเป็นตามเจตนารมณ์ของผู้เขียน มากกว่าจะเป็นการแปลแบบเคารพประโยคของผู้เขียนแบบตรงตัวคำต่อคำ และยึดสไตลน์เป็นหลักในการแปลงานทุกชนิด

หลักสำคัญอีกอย่างที่ยึดถือมาตลอดในการทำงานก็คือทุ่มเทให้เต็มร้อยกับงานแปลทุกชิ้น ไม่ว่าจะป็นงานประเภทใด...หากผู้อ่านสนุกสนานได้อารมณ์อย่างเต็มเปี่ยมจากฉบับแปลอย่างที่ควรจะเป็น ก็ถือว่าเป็นความสำเร็จอย่างยิ่งและความยินดีอย่างที่สุดในหัวใจของผู้แปลแล้ว

อิสระ ทองบัวตอง

容疑者 X の献身

ปกสีเขียว
ช่อใบไต้ง

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

อิศเรศ ทองบัสโณว์ แปล

Cover Design by ISHIZAKI Kentaro

YOGISHA X NO KENSHIN by HIGASHINO Keigo

Copyright © 2005 HIGASHINO Keigo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2005.

Thai translation rights in Thailand reserved by Book Time Co., Ltd., under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Japan and Arika Interrights Agency, Thailand.

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟงู บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0566-3

อิงาชิโนะ, เคโงะ.

กลลวงซ่อนตาย.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟงู, 2567.

316 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองบัสโณว์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0566-3

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวระระ คนิต นนทเปารยะ

บรรณาธิการบริหาร

วรุฒม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

ทินภาส พาหะนิชย์

บรรณาธิการเล่ม

รุจี บุญยมาลิก

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

KDO Studio รุ่งฤทัย ศรีสุข

ศิลปกรรม

รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

อภิญา ผาสุตตะ

ฝ่ายการตลาด

อัคคณัฐ ชุมนนุ

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

จัดทำและจำหน่ายโดย

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์ 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

www.
Green
Read
ประเทศไทย
กรุงเทพฯ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

กลองซ่อนตาย หนึ่งในซีรีส์กาลิเลโออันโด่งดังไปทั่วโลก
นวนิยายชิ้นเอกของฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่นักอ่านชื่นชอบอันดับ 1 ในญี่ปุ่น
ด้วยยอดพิมพ์มากกว่า 2.2 ล้านเล่ม ชนะเลิศรางวัลนาโอกิ ครั้งที่ 134 ปี 2005
แปลแล้วกว่า 28 ภาษา ได้รับการดัดแปลงเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์
ในจีน เกาหลี ญี่ปุ่น สำหรับอินเดียรับชมได้ทาง Netflix

ครูมัธยมปลาย อิชิงามิ อัจฉริยะด้านคณิตศาสตร์
ใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างหม่นเหงา แอบมีใจให้ยาสึโกะแม่ม่ายลูกติดเพื่อนข้างห้อง
เมื่อรู้ว่าสองแม่ลูกพลังมือฆ่าอดีตสามี เขาจึงวางแผนอำพราง
การฆาตกรรมสมบูรณ์แบบเพื่อช่วยหญิงสาวที่แอบรัก
น่าเศร้าที่ ยุกว่า มานาบุ อดีตเพื่อนสนิทของอิชิงามิทำสุใไซปริศนาคดีนี้
"การตั้งโจทย์ที่ไม่มีใครแก้ได้" กับ "การแก้โจทย์นั้น" อะไรจะยากกว่ากัน?
อัจฉริยะที่ใช้คณิตศาสตร์ปกปิดฆาตกรรม เพื่อยืนยันความรักแสนบริสุทธิ์
"หากคุณมีความสุข การกระทำทั้งหมดของผมก็ไม่สูญเปล่าแล้ว"

ฉบับภาษาไทยพิมพ์ครั้งแรกในชื่อ รัก ลวง ตาย โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์
จนมาถึง "กลองซ่อนตาย" โดยสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น
ล้วนเป็นที่รักของผู้อ่านในประเทศไทย

กลองซ่อนตาย (ฉบับแปลใหม่)
SN0078 ไม้ยาสึบวอน

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@booktime